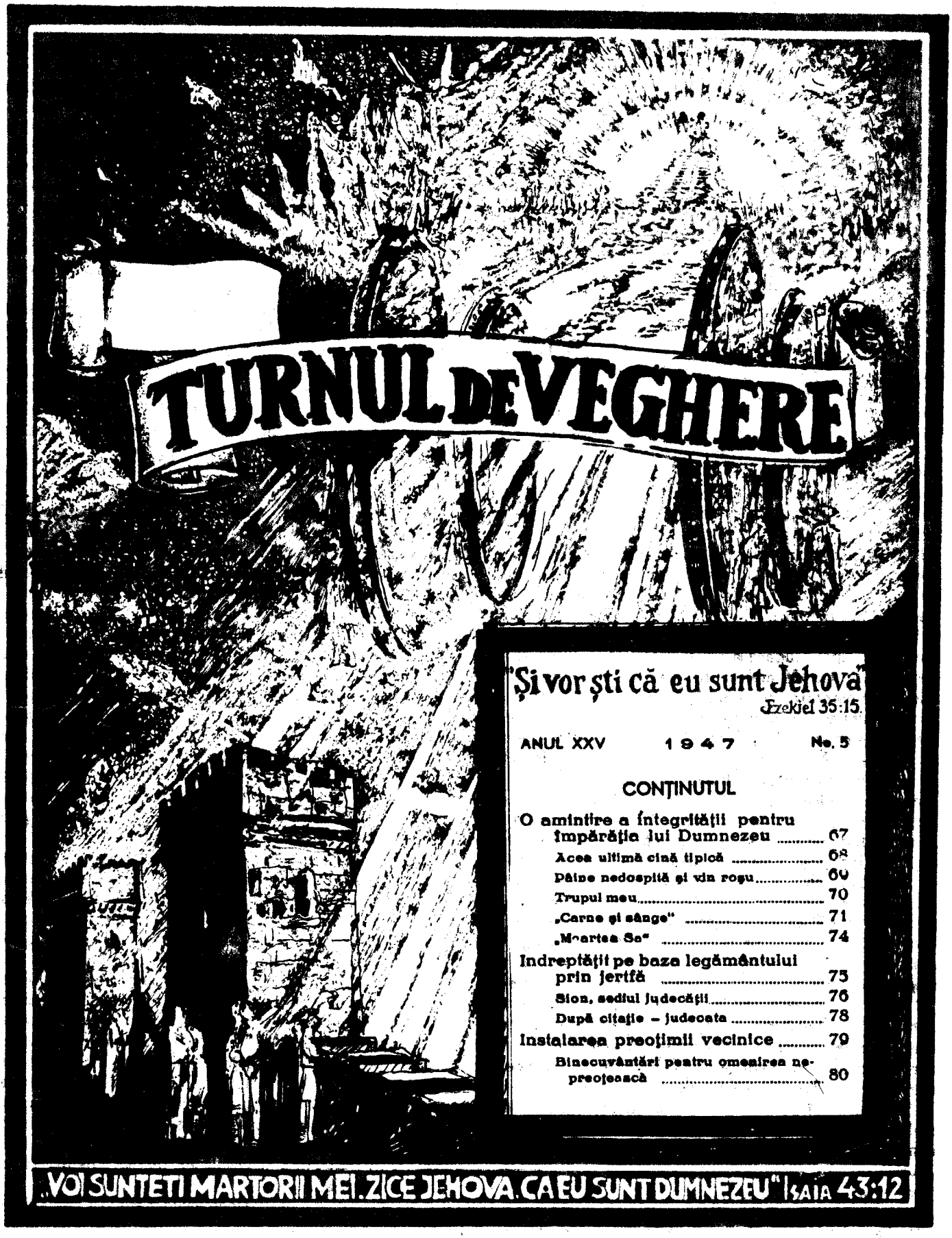

TURNUL DE VEGHERE

"Şi vor şti că eu sunt Jehova"
Ezekiel 35:15.

ANUL XXV 1947 No. 5

CONŢINUTUL

O amintire a integrităţii pentru împărăţia lui Dumnezeu 67
Acea ultimă cină tipică 68
Pâine nedospită şi vin roşu 69
Trupul meu 70
„Carne şi sânge" 71
„Moartea Sa" 74
Indreptăţiţi pe baza legământului prin jertfă 75
Sion, sediul judecăţii 76
După citaţie – judecata 78
Instalarea preoţimii vecinice 79
Binecuvântări pentru omenirea nepreoţească 80

„VOI SUNTEŢI MARTORII MEI. ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" ISAIA 43:12

G.E

Apare bilunar în Editura:
ASOCIAŢIEI MARTORII LUI IEHOVA DIN ROMÂNIA
Persoană juridică morală
Bucureşti 2, Str. Basarabia No. 38

Redactată şi publicată de către:
WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY
117, Adams Street — Brooklyn 1, N. Y., U. S. A.

Funcţionari:
N. H. KNORR, *Preşedinte* W. E. VAN AMBURGH, *Secretar*

„Şi toţi fiii tăi vor fi învăţaţi de Iehova; şi mare va fi pacea fiilor tăi". — *Isaia 54:13.*

(Urmare din pag. 64)

[37] Prin această jertfă tipică s'a dat asigurarea hotărîtă, că credincioşii din omenire, cari au fost reprezentaţi de seminţiile nepreoţeşti ale lui Izrael, vor aduce necontenit mulţumirea lor lui Iehova Dumnezeu, pentrucă a deschis calea spre relaţiuni pacinice cu El prin Isus, jertfa Sa pentru păcat. Ei nu pot îmbogăţi pe Dumnezeu în niciun fel, dar ei vor fi doritori, să se arate recunoscători faţă de El, adică să I-o „răsplătească", prin faptul că manifestează mulţumirea lor prin Christos Isus şi prin El se consacrează cu totul lui Dumnezeu. Şi Marele Preot, Christos Isus, va aduce consacrarea lor mulţumitoare Celui Prea Inalt, Celui ce este. Deja mii de „oameni de bine", cari aud vestea împărăţiei lui Dumnezeu prin Christos Isus, îşi aduc mulţumirea lui Dumnezeu. Ei fac aceasta prin faptul că-şi consacrează vieaţa pentru toate timpurile Lui şi prin propovăduirea evangheliei împărăţiei cântă zilnic lauda Sa, ceea ce le aduce deja binecuvântări timpurii.

[38] „Aaron şi-a ridicat mâinile spre popor, şi l-a binecuvântat. Apoi, dupăce a adus jertfa de ispăşire, arderea de tot şi jertfa de mulţumire, s'a pogorît" (Lev. 9:22). Ce binecuvântare înseamnă aceasta pentru aceia, cari primesc răscumpărarea care vine prin Christos Isus, reiese din următoarele: „Vorbeşte lui Aaron şi fiilor lui, şi spune-le: Aşa să binecuvântaţi pe copii lui Israel, şi să le ziceţi: Domnul să te binecuvânteze, şi să te păzească! Domnul să facă să lumineze Faţa Lui peste tine, şi să Se îndure de tine! Domnul să-Şi înalte Faţa peste tine, şi să-ţi dea pacea! Astfel să pună Numele Meu peste copiii lui Izrael, şi Eu îi voi binecuvânta" (Num. 6:22-27). In decursul celor o mie de ani ai domniei lui Christos Isus, a seminţiei lui Avraam, în care toate seminţiile pământului vor fi binecuvântate, această binecuvântare va curge omenirii în toată bogăţia sa. Intocmai după cum Aaron a dăruit poporului binecuvântarea lui Iehova, dupăce a adus jertfa de ispăşire, jertfa de ardere de tot şi jertfa de pace, aşa vor fi la timpul hotărît binefacerile jertfei preţioase de ispăşire a lui Isus însoţite de această binecuvântare a împărăţiei pentru omenire. Prin aceasta omenirea credincioasă va dobândi în cele din urmă „îndreptăţire la vieaţă veşnică".

[39] Pentru a încorona acea zi, când preoţimea nou instalată şi-a luat activitatea, Iehova a descoperit, că i-a confirmat în slujbă: „Moise şi Aaron au intrat în cortul întâlnirii. Când au ieşit din el, au binecuvântat poporul. Şi slava Domnului s'a arătat întregului popor. Un foc a ieşit dinaintea Domnului, şi a mistuit pe altar arderea de tot şi grăsimile. Tot poporul a văzut lucrul acesta, au scos strigăte de bucurie, şi s'au aruncat cu faţa la pământ". (Lev. 9:23, 24). Dacă Iehova nu ar fi primit această preoţime pusă ca cea adevărată şi potrivită, atunci nu ar fi trimis niciodată focul Său provocat printr'o minune din stâlpul de nor de deasupra cortului întâlnirii şi nu ar fi mistuit restul jertfei de pe altar. Deoarece cortul întâlnirii stătea numai de opt zile, aşa a fost aceasta prima ocazie, când Aaron însoţit de Moise a intrat în sfânta sfintelor cortului întâlnirii pentru a păşi în faţa lui Dumnezeu, a cărui prezenţă a fost simbolizată în ea. Intrarea lor a preumbrit, că Isus S'a înălţat la cer şi acolo a apărut cu valoarea jertfei Sale pământeşti în prezenţa minunată a lui Iehova. Că au ieşit iarăşi vii şi au binecuvântat poporul, reprezintă, cum Christos Isus care este atât Marele Preot cât şi mai marele Moise, vine în împărăţia Sa de o mie de ani, prin care aduce omenirii binecuvântări. „Şi, după cum oamenilor (preoţimii) le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata, tot aşa, Christos (unsul), după ce S'a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ca să aducă mântuirea celor ce-L aşteaptă" (Evrei 9:27, 28).

[40] Cam la 485 de ani după acea manifestare de foc, când Dumnezeu a primit preoţimea aaronică, Dumnezeu a lăsat să cadă foc din cer şi să ardă jertfa pe altar în Ierusalim şi a confirmat astfel primirea templului consacrat atunci de regele Solomon. Şi slava lui Iehova a umplut templul, şi poporul s'a aruncat cu faţa la pământ şi I s'a închinat şi a zis: „Şi au lăudat pe Domnul, zicând: „Căci este bun, căci îndurarea Lui ţine în veac!" (2 Cron. 7:1-3). Focul lui Iehova aprins în mod minunat a mistuit întreagă jertfa, prin ceeace s'a manifestat, că Iehova a primit-o şi se va folosi pe deplin de ea şi o va întrebuinţa pentru binecuvântarea acelora, cari îl adoră acolo prin Christos Isus. In Armaghedon distrugere de foc din cer va mistui organizaţia Diavolului; dar în decursul domniei de o mie de ani a Marelui Preot regal a lui Iehova va arăta pe deplin tuturor, cari trăiesc pe pământ, că a primit acest Mare Preot credincios şi jertfa Sa. Descoperirea sau arătarea se va compune din binecuvântările, cari vor curge apoi asupra oamenilor, prin faptul că vor fi eliberaţi de păcat şi de urmările sale aducătoare de moarte, până când la urmă vor câştiga perfecţiunea omenească în chipul şi asemănarea lui Dumnezeu şi pe lângă aceasta vor fi perfect capabili, să înconjoare păcatul şi să facă voinţa Sa desăvârşită. Atunci Marele Preot şi Rege dominator nu va suferi nici religie şi nici adorarea zeilor falşi pe pământ. Liberarea oamenilor de păcat şi moarte va fi atribuită numai şi numai Dumnezeului adevărat şi viu, care a primit lucrarea de împăcare a Marelui Său Preot regal, Christos Isus. Acesta va fi motivul pentru aceea, că omenirea cu credinţă, fidelă va primi serviciile şi invitările aducătoare de vieaţă ale acestui Preot, uns al Celui Prea Inalt şi va adora totdeauna şi veşnic pe Iehova Dumnezeu, cântând lauda Sa.

Watchtower din 15 Iunie 1946

---

[37] Ce reprezintă aducerea astorfel de jertfe de pace? şi cum aduc „oamenii de bine" lui Dumnzeue deja mulţumirile lor?

[38] Ce a făcut Aaron, dupăce a sfârşit cu aducerea tuturor jertfelor, şi ce a simbolizat aceasta?

[40] Ce este preumbrit prin manifestarea de foc a lui Iehova şi ce este preumbrit prin aceea, că Izraeliţii au scos strigăte de bucurie,

O AMINTIRE A INTEGRITĂŢII PENTRU IMPARAŢIA LUI DUMNEZEU

„Şi pomenirea acestei zile s'o păstraţi". (Ex. 12 : 14). „Aceasta s'o faceţi spre amintirea Mea". - 1. Cor. 11:24.

IEHOVA Dumnezeu, Creatorul, nu a stabilit nicio împărăţie peste omenire în grădina Edenului. După ce primul om şi prima femeie păcătuiră împotriva Creatorului, şi tocmai înainte de ce au fost alungaţi din locuinţa lor, din grădină, Iehova făcu o promisiune deschisă spre a aduce în existenţă un eliberator pentru omenire. El zise nelegiuitului ispititor al lui Adam şi Eva, în auzul lor: „Vrăşmăşie voi pune între tine şi femeie, între sămânţa ta şi sămânţa ei. Aceasta îţi va sdrobi capul, şi tu îi vei sdrobi călcâiul". (Gen. 3:15). Adică, înainte ca eliberatorul să sdrobească capul ispititorului, eliberatorul trebue, el însuşi, să sufere o rană dureroasă, comparabilă printr'o muşcătură la călcâi, de către un şarpe. El trebue să fie gata şi destul de curajos să sufere aceasta pentru împărăţia lui Dumnezeu. Sub suferinţă el trebue să-şi păstreze integritatea înaintea lui Iehova Dumnezeu, pentruca să se dovedească vrednic să ocupe tronul Impărăţiei.

[2] Era prima dată după zilele lui Nimrod, că începu să se vorbească despre acest eliberator, ca despre un rege. Nimrod era primul om, pe care ispititorul îl făcu să fie întronat ca rege pe pământ, şi împărăţia sa spre batjocura lui Dumnezeu a fost fondată în Babilon. (Gen. 10:8-10). Aceasta, în aparenţă, ridică o chestiune de discuţie între Dumnezeu şi ispititor cu privire la o împărăţie peste pământ. Odinioară, după Nimrod, apăru deodată pe scenă în Palestina, Melchisedec, ca rege al Salemului. El era deasemenea şi „preot al Dumnezeului Celui Prea Inalt". Deaceea Melchisedec, regele-preot, era primul om pe care Dumnezeu îl folosi ca pe o icoană profetică a viitorului Domnitor în împărăţia lui Dumnezeu. (Gen. 14:18-20; Ps. 110:1-4).

[3] Cu ocazia singurei lor întâlniri raportată, Regele-Preot Melchisedec, binecuvântă pe victoriosul Abraam. Aceasta era foarte plină de însemnătate, şi bine astfel, Profeţiile pe mai departe ale lui Dumnezeu, descopăr că Regele promis va fi un urmaş a lui Abraam prin Regele David. David pare să fie primul rege Iudeu al aceleiaşi cetăţi, în care Melchisedec domnise cu aproximativ nouă sute de ani mai înainte, anume, Ierusalim. (Ps. 76:1, 2). Dumnezeu promise lui David că Regele prezis va veni prin linia lui, şi deaceea Regele promis a fost numit „Fiul lui David". (2 Sam. 7:12-17). Peste o mie de ani după David, Iudeii jucară în Ierusalim şi prin-prejur un important act dramatic, care arătă în mod clar cine este acest Rege care devine sdrobitorul capului Şarpelui. Actul lor dramatic indentifică Regele, ca omul cunoscut pe atunci în mod general ca „Isus, profetul din Nazaret". Aceasta era pe vremea când Isus călări spre Ierusalim, după moda vechilor regi ai lui Israel, anume, călare pe asin. Aceasta era cu câteva zile înainte de sărbătorirea Paştelor anuale 33 d. Chr.

[4] Un martor ocular al evenimentului, ne spune că acolo a avut loc împlinirea profeţiei din Zaharia 9:9. El zice: „Cei mai mulţi din norod îşi aşterneau hainele pe drum; alţii tăiau ramuri din copaci, şi le presărau pe drum. Noroadele cari mergeau înaintea lui Isus şi cele ce veneau în urmă, strigau: Osana Fiul lui David! Binecuvântat este cel ce vine în numele Domnului! Osana în cerurile înalte! Nu numai de-a-lungul drumului pe care Isus îl străbătu, ci deasemenea şi în templu, copiii strigau: „Osana Fiul lui David!" Adică 'Dumnezeu să mântuiască pe Fiul lui David!' — Mat. 21:8, 9, 15; Luca 19:38; Marcu 11:9, 10.

[5] Subiectul împărăţiei lui Dumnezeu era astfel încredinţat în acel an, sărbătoririi Paştelui. In decursul celor trei ani şi jumătate înainte de aceasta, Isus arătase că împărăţia lui Dumnezeu este chestiunea de discuţie conducătoare, inaintea întregii omeniri. Isus a făcut aceasta prin predicarea în mod public şi în privat a veştilor bune ale împărăţiei lui Dumnezeu. După intrarea Sa călare în mod triumfător în Ierusalim, El rosti multe parabole şi profeţii cu privire la Impărăţie, spre a lămuri pe aceia cari vor fi asociaţi cu El în ea şi cum şi când va fi ea întemeiată. In ziua de Paşte El muri pe un lemn la Calvar, cu o scriere de mână atârnată deasupra capului Său, ca o acuză de răscoală împotriva Lui: „Isus din Nazaret, Regele Iudeilor". (Ioan 19:19, 20). A treia zi după moartea Sa, Iehova Dumnezeu răspunse strigătelor poporului de „Osana!" cari Il înălţase. El mântui pe Regele Său, pe Fiul lui David, din ghiarele morţii, ridicându-L la vieaţă nemuritoare, ca să poată la timpul potrivit să sdrobească capul Şarpelui. Dumnezeu răsplăti pe Isus în acest mod, deoarece sub toate suferinţele până la vărsarea sângelui vieţii Sale, Isus nu Şi-a călcat integritatea Sa înaintea lui Iehova, Majestate Suveran al întregului univers şi Fondator al Impărăţiei.

[6] Pe un preţ scump câştigă Isus Christos locul principal în Impărăţia lui Dumnezeu, dar Isus a fost gata să-l plătească. Pentruce? Deoarece Impărăţia este chestiunea principală de discuţie înaintea întregului univers. Impărăţia este guvernul universal pe care Dumnezeul Cel Prea Inalt îl pune în putere şi funcţiune, pentruca să justifice propria Sa suveranitate ca universală şi de neschimbat, precum şi ca să curăţească sfântul Său nume de toate ocările şi defăimările pe cari acel Şarpe, ispititorul, le-a aruncat asupra lui în decursul acestor şase mii de ani. Văzând că Iehova Dumnezeu este Cel Suprem şi Izvorul a orice vieaţă şi creaţiune, justificarea suveranităţii Sale universale şi a bunului nume, este de o mai uriaşă importanţă decât mântuirea creaturilor umane păcătoase. Deaceea răscumpărarea şi mântuirea oricăror păcătoşi este adusă la îndeplinire prin acea justificare. Negreşit că pricepând că cel dintâi motiv pentruce a mers jos în moarte, era să dovedească integrita-

---

[2] Ce arăta Dumnezeu prin promisiunea Sa din Eden că se va cere Eliberatorului sămânţa femeii?

[2] Când se vorbea despre Eliberator ca despre un Rege, şi cine a fost prima dată întrebuinţat ca un tip al lui?

[3] In a cărui linie de urmaşi a fost descoperit că va veni Regele, şi cu ce ocazie a fost el indentificat în mod public cu o demonstraţie?

[4] Cu ce strigăte publice a fost el atunci indentificat?

[5] Ce subiect era astfel încredinţat sărbătoririi Paştelui? şi pentruce răspunde Dumnezeu strigătelor de „Osana" ale poporului?

[6] Pentruce era Isus de acord să meargă în moarte?

tea Sa şi să justifice numele şi suveranitatea lui Iehova. Isus întemeie o amintire printre urmaşii Săi în noaptea acelor Paşte, a anului 33 d. Chr. Dar mai întâi El mâncă Paştele cu ei.

ACEA ULTIMĂ CINĂ TIPICĂ

7 Fiind un Iudeu prin naşterea Sa umană, Isus pe drept sărbători Paştele la Ierusalim, cetatea unde lăsă Iehova Dumnezeu să fie pus numele Său şi să fie clădit templul Său. Data acestui Paşte anual era patrusprezece Abib, sau patrusprezece Nisan ,după cum era aceasta numită mai târziu. Iehova Dumnezeu numi Abib să fie prima lună a anului Iudeu. El o făcu o lună în care Israeliţii să sărbătorească Paştele anual, ca o amintire al primului Paşte pe care strămoşii lor îl ţinură jos în Egipt. In acel timp El îi eliberă din sclavia din Egipt şi ucise pe toţi întâi-născuţii Egiptului, pentruca să înfrângă voinţa Egiptenilor de a se opune Israeliţilor ca să părăsească Egiptul. Dumnezeu zise Israeliţilor prin Moise ca profet: „Şi această zi să fie o amintire pentru voi, şi să o păziţi ca o sărbătoare lui Iehova: în decursul tuturor generaţiunilor voastre să o păstraţi printr'o lege vecinică". (Ex. 12:14, *Am. Stan. Ver.*). Junghierea unui miel de Paşte, şi stropirea sângelui pe din afara uşii, pe uşiori, şi apoi mâncarea mielului fript înăuntrul porţilor (în casă) în acea ultimă noapte a sclaviei în Egipt, erau preumbrite în mod măreţ în sărbătorire. Dar viitoarele sărbătoriri ale praznicului nu urmau să fie *întru amintirea* mielului de Paşte, ci urmau să fie o amintire lui Dumnezeu, o „sărbătoare a lui Iehova". Sărbătoarea aminti despre fapta lui Iehova de justificării supremei Sale puteri peste Egipt şi eliberarea poporului ales, şi nu a amintit în primul rând despre mielul de Paşte.

8 Eliberarea lui Israel din Egipt veni cu mai mult de trei mii de ani înainte. Ea preumbri în mod profetic cum eliberează Iehova pe toţi acelia cari devin poporul Său din această lume apăsătoare, al cărei domnitor mai puternic decât Faraon din Egipt, este Şarpele sau ispititorul. Mielul de Paşte, din cauza cărui sânge copii întâi-născuţi ai Israeliţilor au fost trecuţi şi ocrotiţi de moarte, simbolizează pe cineva. Pe cine? Pe Acela prin care Iehova Îşi justifică numele Său şi eliberează pe poporul Său. Pentru acest motiv, Ioan, care boteză pe Isus în râul Iordan, arătă spre Isus şi zise: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii". Că aceasta era în mod particular o referire la mielul de Paşte, este arătat de către apostolul Pavel, care scrie: „Căci Christos, Paştele noastre, a fost jertfit. Să prăznuim dar praznicul nu cu un aluat vechiu, nici cu un aluat de răutate şi viclenie, ci cu azimele curăţiei şi adevărului". (Ioan 1:29; 1 Cor. 5:7, 8). Deaceea aceasta era în armonie cu faptele că Isus, după celebrarea ultimului Său Paşte simbolic cu ucenicii Săi în Ierusalim, a fost omorît mai târziu, în aceeaşi zi, 14 Nisan. In acest mod a îndeplinit El întru totul icoana profetică a mielului de Paşte şi desfiinţă celebrarea Paştelui. Cu moartea Sa ca Mielul lui Dumnezeu, sosise vremea ca să celebreze (sânbătorească) realităţile eterne, pe cari vechile Paşte numai le simbolizară sau le preumbriră.

9 Isus ştia ca El trebuia să sufere pentru Impărăţia lui Dumnezeu în aceeas zi, şi deaceea era foarte dornic să sărbătoarescă aceste ultime Paşte cu ucenicii Săi. El le zise astfel, după cum citim la Luca: 22:13-18: „Când a sosit ceasul, Isus a şezut la masă cu cei doisprezece apostoli. El le-a zis: Am dorit mult să mănânc Paştele acestea cu voi înainte de patima Mea; căci vă spun, că de acum încolo, nu le voi mai mânca, până la împlinirea lor în Impărăţia lui Dumnezeu. Şi a luat un păhar, a mulţumit lui Dumnezeu, şi a zis: Luaţi păharul acesta şi împărţiţi-l între voi: pentrucă vă spun că nu voi mai bea de acum încolo din rodul viţei, până când va veni Impărăţia lui Dumnezeu". Din asemenea însemnări este evident, că în timp ce Isus mânca din mielul fript de Paşte, care îl simboliza pe El însuşi, şi a băut din vinul de Paşte, cugetele Sale nu erau concentrate asupra Sa însuşi. El avea în minte cu mult mai mult marea chestiune de discuţie pusă înaintea întregului univers, suveranitatea de drept a Tatălui Său Iehova Dumnezeu. Aceasta era El hotărît să o sprijinească şi să-i rămână credincios, deşi ea însemna pentru El durere amară şi suferinţă până la cea mai ruşinoasă moarte pe lemn.

10 O dare de seamă (Luca 22:14-20) arată că Isus urma obiceiurile evreeşti ale vremii în ce priveşte sărbătorirea Paştelui. Legea dată prin Moise nu menţionase şi nu ceruse folosirea vinului la sărbătoare, dar pe vremea lui Isus vinul fusese introdus în sărbătoare. Vin roşu era folosit, care era socotit mai bun decât vinul alb. Printre Iudei continua să fie folosit până prin veacul al treilea al erei noastre comune, când a fost schimbat pe socoteala aşanumitei „acuzaţiuni a sângelui". — Vezi nota marginală de mai jos *

11 In conformitate cu obiceiul stabilit, se cerea să fie oferite la masa pascală, patru păhare fiecărui Iudeu de parte bărbătească, şi darea de seamă despre aceasta a fost păstrată în Talmudul Evreiesc. Să cităm din Talmudul Babilonian, * din secţiunea intitulată *Pesachim*,

* Din cauza folosirii vinului roşu Evreii erau acuzaţi de către anti-Semiţi, aşanumiţi „creştini", că beau sânge uman, prin presupunere, acela al creştinilor. După informaţiunea prezentă, „acuzarea sângelui" împotriva lor, datează din veacul al treisprezecelea, în decursul căruia Inquiziţia Romano-Catolică a fost stabilită, şi cu privire la ea, *Enciclopedia evreiască* (volumul 3, pagina 264, coloana 1, paragraful 1) zice:

„De preferinţă şi Iudeii întrebuinţau vin roşu pentru cele patru păhare, cari le erau poruncit să le bea în prima din cele două seri ale sărbătoririi de Paşte culoarea roşie a vinului, după legendă, fiind o amintire slabă nu numai a copiilor Israeliţi [150 fiind ucişi spre a procura o baie de sânge pentru vindecarea boalei] vărsat spre a pregăti o baie pentru leprosul Faraon, ci deasemenea şi a numeroşi Evrei cari muriseră pentru credinţa lor. Acest vin roşu a fost interpretat de către duşmanii Evreilor ca fiind adevărat sânge; şi în consecinţă David ha-Levi b. Samuel, în comentarul său... a avertizat împotriva folosirii lui. Atâta discuţie pentru o asociaţie reală sau închipuită dintre acuzarea sângelui şi sărbătoarea Paştelui". Preoţii Catolici întrebuinează vin şi la masă (liturghie).

* Tradus de către Rabinul Dr. Isidore Epstein, şi editat de către Presa Soncinc din Londra, Anglia.

Ca adaos *Enciclopedia Evreiască* (volumul 9, pagina 55, coloana 2, paragraful 2) zice: „Rabinii deasemenea o priveau ca o datorie positivă în prima seară, să desvăluie minunile întâmplate cu ocazia eliberării lui Israel din Egipt:... Fiecare Israelit era

* Pentru ce dată a fost desemnată sărbătorirea Paştelui, şi ce trebuia ea să amintească?

8 Cum ştim noi pe cine tipifice mielul de Paşte? şi cum a fost

9 Pentruce era Isus dornic să sărbătorească ultimul Paşte cu ucenici Săi, şi ce era în mod principal atunci în mintea Sa?

10 Ce arată că Isus urmă obiceiul de atunci al serbării?

capitolul 10: „Mishnah [99 b] — In seara de ajun a Paştelui în strânsă legătură cu minhah [dar] ... ei trebue să-i bea nu mai puţin de patru păhare". Iar comentarul notei marginale zice despre aceasta: „Pe cari fiecare Iudeu trebue să le bea în noaptea Paştelui. Acestea corespund celor patru expresiuni ale ispăşirii întrebuinţate în Exodul 6:6, f.: ,Eu vă voi izbăvi din muncile cu cari vă apasă Egiptenii, vă voi izbăvi din robia lor, şi vă voi scăpa cu braţ întins şi cu mari judecăţi; vă voi lua ca un popor al Meu' ". Obiceiul cerea ca pentru fiecare păhar să fie pronunţată o binecuvântare. Păharul menţionat mai sus de către Luca (22:17) nu era primul păhar, ci era unul dintre cele trei păhare cari trebuiau să fie băute după mâncarea mielului de Paşte, şi deaceea după ce trădătorul Iuda părăsi cina. Inainte de trecerea lui primprejur, începând cu ucenicul dela dreapta Sa (fără îndoială Ioan), Isus pronunţă o binecuvântare sau dădu mulţumiri. El le spuse apoi să-l treacă în jur spre dreapta, având în minte băutura bucuriei Domnului în Impărăţia lui Dumnezeu.

12 Pentru acea adunare pascală a lui Isus şi cei doisprezece ucenici ai Săi era prezent acolo un om care în mod hotărît nu va intra în acea împărăţie a lui Dumnezeu spre a bea vinul bucuriei şi veseliei, şi el părăsi sărbătoarea atunci când Isus îi vorbi. Acel om era Iuda Iscarioteanul. Iudeii la Paşte se spălau după ce au băut primul dintre cele patru păhare cu vin. Când Isus spălă picioarele ucenicilor Săi, cu această ocaziune El se referi la prezenţa acestui trădător necurat, când zise: „Cine s'a scăldat, n'are trebuinţă să-şi spele decât picioarele, ca să fie curat de tot; şi voi sunteţi curaţi, dar nu toţi". Şi apostolul Ioan comentează în această privinţă, zicând: „Căci ştia pe cel ce avea să-L vândă; deaceea a zis: Nu sunteţi toţi curaţi" După spălarea picioarelor, mâncarea mielului de Paşte a continuat.

13 In decursul mâncării cărnii mielului, un sos de ierburi amare era încins cu o bucată de pâine nedospită. In timpul acela Isus, printr'un semn special făcut apostolului Ioan, arătă cine era cel ce avea să-L vândă. Ioan ne spune mai întâi cuvintele lui Isus: „Adevărat, adevărat, vă spun că robul nu este mai mare decât domnul său, nici apostolul nu este mai mare decât cel ce l-a trimis. Dacă ştiţi aceste lucruri, ferice de voi, dacă le faceţi. Nu vorbesc despre voi toţi; cunosc pe aceia pe cari i-am ales. Dar trebue să se împlinească Scriptura, care zice: Cel ce mănâncă pâine cu Mine a ridicat călcâiul împotriva Mea. Vă spun lucrul acesta de pe acum, înainte ca să se întâmple, pentruca, atunci când se va întâmpla, să credeţi că Eu sunt. Adevărat, adevărat, vă spun că, cine primeşte pe acela pe care-l trimit Eu, pe Mine Mă primeşte; şi cine Mă primeşte pe Mine, primeşte pe Cel ce M'a trimis pe Mine". Apoi Ioan adaugă:

14 „Dupăce a spus aceste cuvinte, Isus S'a turburat în spirit, a mărturisit, şi a zis: Adevărat, adevărat, vă spun, că unul din voi Mă va vinde. Ucenicii se uitau unii la alţii, şi nu înţelegeau despre cine vorbeşte. Unul din ucenici, acela pe care-l iubea Isus, stătea la masă culcat pe sânul lui Isus. Simon Petru i-a făcut semn să întrebe cine este acela despre care vorbea Isus. Şi ucenicul acela s'a răzimat de pieptul lui Isus, şi I-a zis: Doamne, cine este? Isus a răspuns: Acela, căruia îi voi întinde bucăţica şi i-o voi da. Şi a întins o bucăţică, şi a dat-o lui Iuda, fiul lui Simon, Iscarioteanul. Cum a fost luată bucăţica, a intrat Satan în Iuda. Isus i-a zis: Ce ai să faci, fă repede. Dar nimeni din cei ce şedeau la masă, n'a înţeles pentruce îi zisese aceste vorbe. Unii credeau că, de vreme ce Iuda avea punga, Isus voia să-i spună: Cumpără ce ne trebue pentru praznic: sau îi poruncea să dea ceva săracilor. Iuda, dupăce a luat bucăţica, a ieşit afară în grabă. Era noapte. Dupăce a ieşit Iuda, Isus a zis: Acum, Fiul omului a fost proslăvit, şi Dumnezeu a fost proslăvit în El". — Ioan 13:16-31.

15 Aceasta ne face să înţelegem că Iuda, trădătorul, părăsi camera de sus, înainte de ce Isus începu noua amintire. In conformitate cu citirea consecutivă a versetelor din darea de seamă a lui Luca, s'ar părea că Iuda era prezent la noua amintire şi a participat la ea. Totuş, o comparaţie a dării de seamă a lui Luca cu acelea ale lui Matei, Marcu şi Ioan, ne asigură că Iuda plecă în timp ce Paştele era în curs şi înainte de ce Isus institui amintirea. (Vezi nota marginală *). Darea de seamă a lui Matei şi darea de seamă a lui Marcu, ambele ne lămuresc în mod definitiv că demascarea lui Iuda şi deci depărtarea lui, avu loc înainte de cina memorabilă, şi darea de seamă a lui Ioan, arată că Iuda e plecat imediat după ce a fost demascat, fără să aştepte altceva. (Mat. 26:20-26; Marcu 14:17-22; Ioan 13:21-31). Astfel acela care era ca un aluat printre ucenicii lui Isus, a fost curăţit afară din mijlocul lor, înainte de ce Isus introduse pe cei credincioşi ai Săi în privilegiul sacru al nouii amintiri.

PÂINE NEDOSPITĂ ŞI VIN ROŞU

16 Darea de seamă despre ceeace a urmat o luăm acum din traducerile bazate pe cele mai vechi manuscrise greceşti disponibile şi socotite ca cele mai autoritative şi mai demne de încredere. Citim: „Pe când mâncau ei, Isus a luat o pâine; şi, după ce a binecuvântat, a frânt-o şi a dat-o ucenicilor, zicând: 'Luaţi, mâncaţi; acesta este trupul Meu'. Apoi a luat un păhar, şi, după ce a mulţumit lui Dumnezeu, li l-a dat, zicând: 'Beţi toţi din el; căci acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulţi, spre iertarea pă-

obligat să bea în această seară patru păhare cu vin...; vinul roşu a fost înlăturat mai târziu din pricina acuzării sângelui. In timpul mâncării azimelor [pâine nedospită] şi a băuturii vinului, poziţia de oameni liberi (adică, răzimarea pe partea stângă pe perne) era obligatorie tuturor participanţilor bărbaţi... Binecuvântările peste mai multe păhare erau specificate"..

12 13 Cum s'a referit Isus în decursul Paştelui la trădătorul dintre ei?

14 Cum arătă apoi Isus pe trădător, şi ce făcu acesta apoi?

* Depărtarea lui Iuda înaintea cinei memorabile a lui Christos, este recunoscută chiar de către autorităţile conducătoare religioase. De exemplu, vezi *O armonie a celor patru evanghelii în englezeşte* paginile 120—123 de Edw. Robinson; deasemenea *O armonie a evanghelilor*, paginile 144—148, de A. T. Robertson; deasemenea *„Cele patru evanghelii în paralele" despre sistemul de studiu biblic*, paginile 172—174 (editat în Chicago, Ill).. Deasemenea cele zece canoane publicate de Eusebiu din Cesarea cam pe la anul 340 d. Chr. arată acest fapt cu privire la Iuda.

Mulţi dintre cititorii noştri au cartea *„Echipat pentru orice lucrare bună"* şi să consulte pagina 287, despre harta intitulată „Intâmplări principale din călătoria pământească a lui Isus".

15 Părăsi trădătorul camera înainte sau după ce Isus institui cina memorabilă?

16 Ce zice darea de seamă a lui Matei despre instituirea cinei memorabile a lui Isus? şi ce leagă Isus cu aceasta?

catelo Vă spun că, de acum încolo nu voi mai bea din acest rod al viţei, până în ziua când Il voi bea cu voi nou în Împărăţia Tatălui Meu". (Matei 26:26-29, *An Amer. Trans.*) Aci din nou observăm că Isus leagă împărăţia lui Dumnezeu cu cina memorabilă pe care El o stabili atunci.

17 Cuvintele lui Isus cu privire la bucata de pâine nedospită şi păharul cu vin roşu, nu erau cuvinte magice, cari să schimbe întreaga substanţă a pâinii şi a vinului în mod literal în trupul şi sângele Său. Cuvintele Sale erau simplu anunţarea că pâinea şi vinul erau simboluri sau embleme. In armonie cu acest fapt, Moffatt traduce cuvintele lui Isus: „Luaţi şi mâncaţi aceasta, ea înseamnă trupul Meu... Beţi toţi din el; acesta înseamnă sângele Meu, sângele noului legământ, vărsat pentru mulţi, spre a câştiga iertarea păcatelor lor". (Mat. 26:26-28, *Moffatt*) Că nu a avut loc nicio „transformare a pâinii şi a vinului în trupul şi sângele Domnului", este dovedit nu numai prin sensul comun şi prin înţelepciunea dată de Dumnezeu, ci deasemenea şi prin toate celelalte Sfinte Scripturi inspirate Deaceea chestiunea ce urmează să fie hotărîtă, este ce era simbolizat prin pâinea şi vinul neschimbate, din cari se împărtăşiră acolo apostolii credincioşi ai lui Isus.

„TRUPUL MEU"

18 Să se ia, spre exemplu, prima declaraţie a lui Isus: „Acesta este trupul Meu" Mulţi cari văd scopul simbolic al pâinii memorabile zic că aceasta înseamnă trupul literal al lui Isus, pe care apostolii l-au văzut printre ei. Ei zic că exact în acelaş capitol, şi chiar unele versete de mai înainte, este darea de seamă despre ungerea capului şi picioarelor lui Isus de către Maria, la care Isus zise: „Dacă a turnat acest mir pe trupul Meu, ea a făcut lucrul acesta în vederea pregătirii Mele pentru îngropare"; şi acolo Isus vorbea fără îndoială despre trupul Său literal de carne, sânge şi oase. — Mat. 26:6-13; Marcu 14:3-9; Ioan 12: 2-8.

19 Mai mult încă, zic ei, în versetele de mai târziu ale evangheliilor se spune despre trupul lui Isus că era pe lemn şi a fost luat jos de pe lemn, după moartea Sa, şi a fost îngropat într'un mormânt nou. „Iudeii prin urmare, deoarece era ziua Pregătirii, ca trupurile să nu rămână pe cruce în timpul Sabatului (pentrucă ziua acelui Sabat era o zi mare), rugară pe Pilat să sdrobească fluierile picioarelor celor răstigniţi, şi să fie luaţi de pe cruce". (Ioan 19:31, *Am. Stan. Ver.*). „Era un sfetnic al Soborului, numit Iosif, un om bun şi evlavios, care nu luase parte la sfatul şi hotărîrea celorlalţi. El era din Arimatea, o cetate a Iudeilor, şi aştepta şi el împărăţia lui Dumnezeu. Omul acesta s'a dus la Pilat, şi a cerut trupul lui Isus. L-a dat jos de pe cruce, L-a înfăşurat într'o pânză de in, şi L-a pus într'un mormânt nou, săpat în piatră, în care nu mai fusese pus nimeni. Era ziua Pregătirii, şi începea ziua Sabatului. Femeile, cari veniseră cu Isus din Galilea, au însoţit pe Iosif; au văzut mormântul şi felul cum a fost pus trupul lui Isus în el". (Luca 23:50-55, *Am. Stan. Ver.*; Ioan 19:38-42). Deaceea zic ei, contextul dovedeşte că cuvintele lui Isus: „Acesta este trupul Meu", a însemnat trupul Său care a fost uns, străpuns şi îngropat.

20 Cu privire la trupul personal al lui Isus, pe care-L avusese pe pământ până la moartea Sa, apostolii Săi dau lămuriri precise. Că acest trup era din carne şi că în el Isus Christos a purtat pedeapsa păcătoşilor cari cred în El, citim lămurit în aceste cuvinte: „Şi pe voi, cari odinioară eraţi străini şi vrăşmaşi prin gândurile şi prin faptele voastre rele, El v'a împăcat acum prin trupul Lui de carne, prin moarte, ca să vă facă să vă înfăţişaţi înaintea Lui sfinţi, fără prihană şi fără vină". „El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentruca noi, fiind morţi faţă de păcate, să trăim pentru neprihănire; prin rănile Lui aţi fost vindecaţi". „Tot astfel, fraţii mei, prin trupul lui Christos, şi voi aţi murit în ce priveşte legea [lui Moise], ca să fiţi ai altuia, adică ai Celuice a înviat din morţi; şi aceasta, ca să aducem roadă pentru Dumnezeu". (Col. 1:21, 22; 1 Petru 2:24; Rom. 7:4). Când Isus se consacră lui Iehova Dumnezeu la timpul când a fost botezat în Iordan. El se referi la trupul Său uman. Oferind acest trup odată pentru totdeauna, El deschise calea pentru sfinţirea acelora cari devin fraţii Săi spirituali, membri ai bisericii Sale. Citim: „Deaceea, când intră în lume, El zice: Tu n'ai voi nici jertfă, nici prinos; ci Mi-ai pregătit un trup; n'ai primit nici arderi de tot, nici jertfe pentru păcat. Atunci am zis: Iată-Mă (în sulul cărţii este scris despre Mine), vin să fac voia Ta, Dumnezeule! Prin această „voie" am fost sfinţiţi noi, şi anume prin jertfirea trupului lui Isus Christos, odată pentru totdeauna". — Evrei 10:5-7, 10.

21 Jertfa lui Isus era tipificată sau simbolizată prin animalele jertfite pentru ispăşirea păcatelor în ziua de ispăşire anuală evreiască; şi cu privire la aceasta este scris: „In adevăr, trupurile dobitoacelor, al căror sânge este adus de marele preot în Locul prea sfânt, pentru păcat, sunt arse de tot afară din tabără. De aceea şi Isus, ca să sfinţească norodul cu însuşi sângele Său, a pătimit dincolo de poartă [a Ierusalimului]. Să ieşim dar afară din tabără la El, şi să suferim ocara Lui". (Evrei 13:11-13). Intocmai ca acele jertfe de animale a căror trupuri erau arse afară din tabăra Israeliţilor, astfel şi Isus în zilele vieţii Sale pe pământ suferi ocări de moarte, ca şi când ar fi fost un păcătos vătămător din afara poporului lui Dumnezeu.

22 Inainte de orice alt comentar cu privire la expresiunea lui Isus: „trupul Meu", să cercetăm expresiunea Sa corespunzătoare despre păharul cu vin. Dacă acesta era al treilea sau al patrulea păhar cu vin folosit de obicei la celebrarea Paştelui în acele zile, noi nu putem fi siguri, dar la fiecare din acele păhare participanţii Evrei la sărbătoare obişnuiau să pronunţe o binecuvântare separată, individuală. După o asemenea binecuvântare Isus zise: „Beţi toţi din el; căci acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulţi, spre iertarea păcatelor". Sau: „Acest păhar este noul legământ în sângele Meu, acela care se varsă pentru voi" (Mat. 26:27, 28 şi Luca 22:20, *Am. Stan. Ver.*). Acest simbol în mod foarte potrivit a ilustrat moartea lui Isus, căci sângele care este vărsat şi strâns într'un vas, asemenea unui păhar de vin spunea despre moartea jertfei al cărei sânge era vărsat. Mai mult încă, un legământ intra în vigoare numai după moartea

---

17 Pentruce nu produc cuvintele lui Isus vreo transformare a pâinii şi a vinului în trupul şi sângele Domnului? şi ce punct trebue prin urmare să fie hotărît?

18 19 La ce zic mulţi că se referă cuvintele lui Isus: „Acesta este trupul Meu?" şi pentruce aceasta?

20 21 Ce zic apostolii Pavel şi Petru cu privire la trupul personal al lui Isus de pe pământ şi cum era acesta întrebuinţat?

22 Cari erau cuvintele lui Isus despre păharul cu vin? şi ce arată expresiunea Sa?

celui jertfit. Lămurind acest fapt, apostolul Pavel scrie: „In adevăr, acolo unde este un testament (legământ), trebue neapărat să aibă loc moartea celui ce l-a făcut. Pentrucă un testament nu capătă putere decât după moarte. N'are nici o putere câtă vreme trăieşte cel ce l-a făcut. Deaceea şi întâiul legământ [prin Moise] n'a fost sfinţit fără sânge". (Evrei 9:16-18, *Am. Stan. Ver.*). Moise a lucrat ca un mijlocitor al vechiului legământ al legii, dar Isus lucrează ca Mijlocitor al noului legământ.

23 In vederea funcţiunii sau scopului pe care moartea Sa ca om trebuia să-l servească, Isus vorbea despre păharul vinului simbolic ca despre „sângele Meu al legământului" sau „noul legământ în sângele Meu". El este Păstorul cel Bun, care-şi puse vieaţa pentru ci sau pentru cei mântuiţi; şi aceasta din pricina morţii sau vărsării sângelui Său că El devenit mare sau puternic pentruca să-i mântuiască spre vieaţă veşnică. In mod potrivit scrie apostolul Pavel „turmii mici" a oilor lui Christos această rugăciune plină de iubire: „Dumnezeul păcii, care, prin sângele legământului celui veşnic, a sculat din morţi pe Domnul nostru Isus, Marele Păstor al oilor, să vă facă desăvârşiţi în orice lucru bun, ca să faceţi voia Lui, şi să lucreze în noi ce-l este plăcut, prin Isus Christos". (Evrei 13:20-21, *An Amer. Trans.*). Aceasta este prin propriul sânge al Domnului Isus că „turma mică" este declarată a fi cumpărată prin prezentarea valorii sau meritului sângelui Său lui Dumnezeu în cer. Deaceea Pavel zicea supraveghetorilor bisericii din Efes: „Luaţi seama dar la voi înşi-vă şi la turma peste care spiritul sfânt v'a pus păzitori; păstoriţi biserica Domnului, pe care a cumpărat-o cu propriul Său sânge". — Fapte 20:28, *Moffatt*; şi *Newcome*.

24 Sângelui Domnului nostru Isus Scripturile îi atribue puterea răscumpărării, sfinţiri şi împăcării. Cu privire la puterea lui de răscumpărare apostolul Petru zice: „Căci ştiţi că nu cu lucruri pieritoare aţi fost răscumpăraţi . . . ci cu sângele scump al lui Christos, Mielul fără cusur şi fără prihană". (1 Petru 1:18, 19). Petru fără îndoială că aci a comparat pe Isus cu mielul de Paşte. Apostolul Pavel zice despre Fiul scump al lui Dumnezeu: „In care avem răscumpărarea prin sângele Lui, iertarea păcatelor". A intrat, odată pentru totdeauna, în Locul prea sfânt, nu cu sânge de ţapi şi de viţei, ci cu însuş sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veşnică" (Col. 1:14; Evrei 9:12). Apostolul Ioan ne spune despre cântarea nouă care va fi cântată lui Christos Isus, anume: „Vrednic eşti Tu. . . căci ai fost junghiat, şi ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminţie, de orice limbă, din orice norod şi de orice neam". — Apoc. 5:9.

25 Acum cu privire la sfinţirea sau puterea de curăţire a propriului sânge al lui Isus, Pavel, Petru şi Ioan mărturisesc din nou. Pavel zice: „Cu cât mai mult sângele lui Christos, care, prin spiritul cel veşnic, S'a adus pe Sine însuşi jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăţi cugetul vostru de faptele moarte, ca să slujiţi Dumnezeului celui viu" (Evrei 9:14). Deaceea a fost dat prin Pavel următorul avertisment împotriva tăgăduirii sângelui sfinţitor: „Cu cât mai aspră pedeapsă credeţi că va lua cel ce va călca în picioare pe Fiul lui Dumnezeu, va pângări sângele legământului, cu care a fost sfinţit şi va batjocuri pe spiritul harului?" (Evrei 10:29; 13:12). Petru spune bisericii că ei sunt „aleşi după ştiinţa mai dinainte a lui Dumnezeu Tatăl, prin sfinţirea lucrată de spirit, spre ascultarea şi stropirea cu sângele lui Isus Christos". (1 Petru 1:2). Şi Ioan le spune: „Sângele lui Isus Christos, Fiul Lui, ne curăţeşte de orice păcat". (1 Ioan 1:7). „A Lui, care ne iubeşte, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său". (Apoc. 1:5). Cu privire la „turma mare" de oameni de bine, care apăru dela 1918 d. Chr., Ioan ne spune: „Aceştia vin din necazul cel mare; ei şi-au spălat hainele, şi le-au albit în sângele Mielului". — Apoc. 7:14.

26 Sângele vieţii lui Isus are putere împăciuitoare, adică are puterea să ne aducă în relaţiuni de prietenie cu Dumnezeu. Apostolul Pavel face o menţiune specială despre aceasta, zicând: „Dar acum, în Christos Isus, voi, cari odinioară eraţi depărtaţi, aţi fost apropiaţi prin sângele lui Christos". (Ef. 2:13). „Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El, şi să împace totul cu Sine prin El, atâ ce este pe pământ, cât şi ce este în ceruri, făcând pace, prin sângele crucii Lui". (Col. 1619, 20). „Astfel dar, fraţilor, fiindcă prin sângele lui Isus avem o intrare slobodă în Locul prea sfânt, să ne apropiem cu o inimă curată, cu credinţă deplină, cu inimile stropite şi curăţite de un cuget rău, şi trupul spălat cu o apă curată". „De Isus, Mijlocitorul legământului celui nou, şi de sângele stropirii, care vorbeşte mai bine decât sângele lui Abel". — Evrei 10:19, 22 şi 12:24, *Am. Stan. Ver.*

27 Sângele susţine vieaţa lui Christos, vărsată sau pusă în moartea, după cum mărturiseşte profetul Isaia, zicând: „S'a dat pe Sine însuşi la moarte (Şi-a vărsat sufletul Său în moarte, *trad. engl.*), şi a fost pus în numărul celor fărădelege". (Isa. 53:12). El Şi-a dat vieaţa Sa pământească în mod dureros, pe un lemn al torturii, sub mari ocări ca şi când ar fi fost un păcătos împotriva lui Iehova Dumnezeu. Dar prin exercitarea credinţei în sângele sau vieaţa Sa jertfită, cel credincios se bucură de puterea lui de răscumpărare. El este răscumpărat de sub puterea şi efectele păcatului şi este sfinţit sau curăţit de păcat şi este adus într'o relaţiune de pace şi de prietenie cu Dumnezeu. Astfel vieaţa pământească a lui Isus pusă jos în moarte, întăreşte noul legământ prin mijlocirea căruia ia Dumnezeu dintre toate naţiunile un „popor răscumpărat pentru numele Său". — Fapte 15:14.

„CARNE ŞI SÂNGE"

28 Prin toată darea de seamă a Scripturii cu privire la Isus, termenul „carne" este folosit spre a se referi la umanitatea şi la relaţiunile Sale umane, spre a arăta că El era într'adevăr un om şi nu simplu o persoană spirituală îmbrăcată sau încarnată în trupuri vizibile asemenea acelora pe cari le aveau acei îngeri cari apăreau pe vremuri oamenilor. In cer El era o persoană spirituală şi, ca atare, El era Cuvântul lui Dumnezeu,

---

23 Pentru ce scop a devenit Isus puternic prin vărsarea sângelui Său?, şi cine sunt arătaţi a fi cumpăraţi prin el?

24 Ce zic Petru, Pavel şi Ioan cu privire la puterea de răscumpărare a sângelui lui Isus?

25 Ce zic ei cu privire la puterea de sfinţire sau de curăţire a lui?

26 Ce zice Pavel despre puterea împăciuitoare a lui?

27 Prin ce exercitare experienţează păcătosul aceste efecte a sângelui lui Isus Christos?

28 Să se arate ce este termenul „carne", folosit în această privinţă la Isus?

sau Purtătorul de cuvânt şi Funcţionarul Executiv al lui Dumnzeu. Dar prin naşterea umană El deveni în realitate carne şi sânge. Deaceea declaraţiunile Sfintei Scripturi în acest scop sunt următoarele: *

[26] „Şi Cuvântul s'a făcut trup, şi a locuit printre noi, plin de har şi de adevăr. Şi noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl". (Ioan 1:14). [1]sus veni astfel „în carne", peste orice contradicţie, [2] şi S'a arătat în carne. [2] După carnea pe care El a primit-o dela o mamă Evreică, El era un Israelit; [3] şi, mama Sa fiind o urmaşă a Regelui David, Isus deasemenea „era născut din sămânţa lui David după carne". [4] El suferi în decursul acelor „zile ale vieţii Sale pământeşti", chiar până la lacrimi, aducând rugăciuni cu strigăte puternice lui Dumnezeu. [5] Cu toate acestea, pe când trăia în carne, El rămase cu speranţa în Dumnezeu. [6] In cele din urmă El a fost „omorît în trup". Totuşi trupul Său n'a fost lăsat să vadă putrezirea, ci în mod minunat a stat la dispoziţia lui Dumnezeu, căci El a fost înviat şi „făcut viu în spirit". [7] Spre a Se arăta apoi viu, după învierea Sa, El, acum ca un spirit, era obligat să-şi materializeze trupuri de „carne şi oase" spre a fi văzut şi simţit de către ucenicii Săi [8] Intrucât cu mult înainte S'a urcat în cer. El nu este mai mult carnal, şi noi nu-L mai cunoaştem mai mult „după carne". [9] La prima Sa venire El fusese trimis „în asemănarea cărnii păcătoase" şi din pricina unei jertfe pentru păcat, dar la venirea Sa a doua El nu veni ca o jertfă pentru păcat şi deaceea nu veni în carne."

[30] Prn trupul Său, care a fost omorît pe lemn, El desfiinţă legea lui Moise şi deschise calea atât pentru ne-evrei cât şi pentru Evrei să devină copii spirituali ai lui Dumnezeu, în pace unii cu alţii. [11] Din cauza jertfirii „trupului Său de carne" El este în măsură să prezinte pe urmaşii Săi împăcaţi lui Dumnezeu. [12] Prin urmare, urmaşii Săi spirituali pot să aibă „îndrăzneală să intre în Lcul prea sfânt, pe care El l-a consacrat pentru noi, prin perdeaua din lăuntru, adică trupul Său". [13] — Vezi nota marginală mai jos pentru textele scripturale cari constituie declaraţiunile de mai sus. *

[31] Belşugul de mai sus al Scripturilor, ridică o întrebare: Rostind înţelesul simbolic al pâinii şi vinului, pentruce nu a zis Isus: „Aceasta este *carnea* Mea", precum şi „Acesta este sângele Meu?" Referirea la carne şi la sânge ca însemnând propria Sa natură umană şi vieaţa umană, nu era nimic străin în vorbirea lui Isus. Exprimându-şi bucuria Sa când Petru răspunse unei întrebări: „Tu eşti Christosul, Fiul Dumnezeului Celui viu", Isus zise: „Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona; căci nu carnea şi sângele ţi-a descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri" (Mat. 16:15-17). Din nou asocie Isus carnea şi sângele împreună când zise către Iudeii egoişti, cari îl căutau în speranţa că vor căpăta mâncare regulată: pâine şi peşte: „Eu sunt pâinea vie, care s'a pogorît din cer. Dacă mănâncă cineva pâinea aceasta, va trăi în veac; şi pâinea, pe care o voi da Eu, este trupul Meu, pe care îl voi da pentru vieaţa lumii. ...Adevărat, adevărat, vă spun, că, dacă nu mâncaţi trupul Fiului omului, şi dacă nu beţi sângele Lui, n'aveţi vieaţa în voi înşivă. Cine mănâncă trupul Meu, şi cine bea sângele Meu, are vieaţă vecinică; şi Eu îl voi învia în ziua de apoi. Căci trupul Meu este cu adevărat o hrană, şi sângele Meu este cu adevărat o băutură. Cine mănâncă trupul Meu, şi bea sângele Meu, rămâne în Mine, şi Eu rămân în el. După cum Tatăl, care este viu, M'a trimis pe Mine, şi Eu trăiesc prin Tatăl, tot aşa, cine Mă mănâncă pe Mine, va trăi şi el prin Mine. Astfel este pâinea, care s'a pogorît din cer nu ca mana, pe care au mâncat-o părinţii voştri, şi totuş au murit, cine mănâncă pâinea aceasta, va trăi în veac". (Ioan 6:51-58). El nu zice nimic despre *trupul Meu*.

[32] Folosirea expresiunii „carne ş sânge" nu era străină nici apostolilor lui Isus. Ioan o întrebuinţa, zicând: „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în numele Lui, le-a dat dreaptul să se facă copii ai lui Dumnezeu, născuţi nu din sânge, nici din voia firii lor (a cărnii), nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu. Şi Cuvântul S'a făcut trup, şi a locuit printre noi" — Ioan 1:12-14.

[33] Pavel folosi expresiunea în patru dintre epistolele sale. El ne dă dovada de netăgăduit că Isus nu luă cu Sine în cer un organism din carne şi sânge, când scrie: „Ceeace vă spun eu, fraţilor, e că nu poate carne şi sânge să moştenească Impăruţia lui Dumnezeu; nici nu poate putrezirea să moştenească neputrezirea". (1 Cor. 15:50). El ne spune pentruce, la prima venire a lui Isus, El veni în carne şi sânge, zicând: „Astfel dar, deoarece copiii sunt părtaşi sângelui şi cărnii, tot aşa şi El însuşi a fost deopotrivă părtaşi la ele, pentruca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morţii, adică pe diavolul, şi să izbăvească pe toţi aceia, cari prin frica morţii erau supuşi robiei toată vieaţa lor. Căci negreşit, nu în ajutorul îngerilor vine El, ci în ajutorul seminţei lui Abraam". (Evrei 2:14-16, *Am. Stan. Ver.)*. Mai mult încă, Pavel, care primi descoperirea adevărului evangheliei dela Isus cel glorificat, arată că Isus nu are un organism de carne şi sânge cu El în gloria cerească, pentrucă Pavel scrie: „Dar când Dumnezeu — care m'a pus deoparte din pântecele maicii mele, şi m'a chemat prin harul Său, — a găsit cu cale să descopere în mine pe Fiul Său, ca să-L vestesc între neamuri, îndată, n'am întrebat pe niciun om (nu m'am sfătuit cu carne şi sânge, *trad. engl.)*". (Gal. 1:15, 16). In cele din urmă, spre a avertiza pe creştini că lupta lor nu este împotriva sau cu creaturi umane, Pavel scrie: „Căci noi n'avem de luptat împotriva cărnii şi sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunerecului acestui veac, împotriva duhurilor răutăţii cari sunt în locurile cereşti. Deaceea, luaţi toată armătura lui Dumnezeu". — Ef. 6:12, 13.

[34] In mod vădit, atunci, la instituirea cinei de amintire, Isus folosi în mod înţelept expresiunile: „Acesta este trupul Meu" şi „acesta este sângele Meu" .El a făcut aceasta deoarece El nu se referea la organismul Său literal de atunci de carne şi sânge ci se referea la un „trup" mai mare, la biserica lui Dumnezeu, trup-

* [1] Ioan 4:2, 3; 2 Ioan 7; [2] 1 Tim. 3:16; [3] Rom. 9:4, 5; [4] Rom. 1:3, Fapte 2:31; [5] 1 Petru 4:1; Evrei 5:7; [6] Fapte 2:26; [7] 1 Petru 3:18, *Am. Stan. Ver.*; [8] Luca 24:39; [9] 2 Cor. 5:16; [10] Rom. 8:3; Evrei 9:28; [11] Ef. 2:15; [12] Col. 1:22; [13] Evrei 10:19, 20.

29 30 Ce declaraţiuni face Sfânta Scriptură cu privire la carnea lui Isus?

31 Ce întrebare ridică asemenea referinţe la carnea lui Isus cu privire la cuvintele lui Isus la cina memorabilă? şi pentruce aceasta?

32 33 Ce avem noi de arătat că expresiunea „carne şi sânge" nu era străină apostolilor lui Isus?

34 35 a) La ce se referă atunci, pe scurt, cuvintele memorabile ale lui Isus despre pâine şi vin? b) Ce răspundem noi acelora cari obiectează din cauza contextului în legătură cu cuvintele lui Isus?

biserică căreia Isus Christos îi este Capul şi membrul principal. Deasemenea El se referea la moartea de care acel trup moare, anume, felul de moarte al lui Christos. Unii cititori vor protesta împotriva acestei explicaţiuni despre cele zise în legătură cu cina memorabilă a lui Isus. Ei vor zice că contextul în strânsă legătură cu cele zise de Isus se referă la propriul Său trup, pe care Maria l-a uns şi pe care ucenicii Lui îl luară jos de pe lemn. Dar deoarece lucruri în context se aplică la trupul uman al lui Isus, aceasta nu dovedeşte că cuvintele cinei memorabile a lui Isus despre „trupul Meu" au însemnat propriul Său organism de carne. Nici deoarece Isus zise despre vin: „Acesta este sângele Meu", nu cere în mod necesar ca alte cuvinte: „trupul Meu", trebue să însemne carnea Sa.

[35] Expresiunea „trup" nu trebue totdeauna luată ca însemnând „carnea" ca şi când „trup" şi „carne" ar fi totdeauna sinonime (cu acelaş înţeles). Ca dovadă să ne referim la cuvintele lui Pavel la Coloseni 1 : 23, 24 : „Eu, Pavel, am fost făcut un slujitor. Mă bucur acum în suferinţele mele pentru voi ; şi în trupul meu, împlinesc ce lipseşte suferinţelor lui Christos, pentru trupul Lui, care este biserica". Deşi Pavel vorbeşte despre propria sa carne, totuş trupul pe care el îl menţionează după aceea, nu este trupul de carne al lui Isus de pe pământ, ci este biserica lui Isus. Să se noteze în contextul, tocmai înainte de aceasta, că Pavel se referă la trupul uman al lui Isus de pe pământ, zicând, în versetele 21, 22 : „iŞ pe voi,. . . . v'a împăcat El acum prin trupul Lui de carne, prin moarte, ca să vă facă să vă înfăţişaţi înaintea Lui sfinţi, fără prihană şi fără vină". Dar tocmai înainte de aceasta, la versetul 18, Pavel vorbeşte despre altfel de trup al lui Isus Christos, zicând : „Şi El este Capul trupului, Biserica". (Col. 1:18 21, 22). Apoi mai târziu în aceeaşi epistolă, la Coloseni 2:19 şi 3:15, el vorbeşte despre acest trup al lui Christos, care este biserica. Să se observe deasemenea menţiunea lui Pavel despre acest „trup al lui Christos", biserica, la Efeseni 1:23; 2:16; 4:4, 12, 16; şi 5:23, 30.

[36] Deci, deoarece contextul în legătură cu cuvintele lui Isus la cina memorabilă înseamnă organismul fizic de carne al lui Isus, aceasta nu cere în mod absolut, ca expresia Sa : „trupul Meu" să însemne acelaş lucru : organismul Său de carne şi sânge. Această declaraţie neobişnuită a noastră nu este bazată pe propria noastră înţelepciune sau pe vreo cugetare ciudată, ci deoarece inspiratul apostol Pavel, care nu s'a sfătuit cu carne şi sânge, face aceasta clar de înţeles în scrierile sale.

[37] Prima scrisoare a lui Pavel către Corinteni, a fost scrisă înaintea evangheliilor lui Marcu, Luca şi Ioan şi putea prin urmare să lămurească înainte cuvintele lui Isus cari apar în acele evanghelii. In zisa scrisoare, Pavel se referă la cina Domnului astfel : „Când vă adunaţi dar în acelaş loc, nu este cu putinţă să mâncaţi cina Domnului . . . Căci am primit dela Domnul ce v'am învăţat ; şi anume că, Domnul Isus, în noaptea în care a fost vândut, a luat o pâine. Şi, după ce a mulţumit lui Dumnezeu, a frânt-o, şi a zis : Luaţi, mâncaţi ; acesta este trupul Meu, care se frânge pentru voi ; să faceţi lucrul acesta spre pomenirea Mea. Tot astfel, după cină, a luat păharul (deci nu primul păhar, care era băut înaintea cinei pascale), şi a zis : Acest păhar este legământul cel nou în sângele Meu ; să faceţi lucrul acesta spre pomenirea Mea, oridecâteori veţi bea din el. Pentrucă oridecâteori mâncaţi din pâinea aceasta şi beţi din păharul acesta, vestiţi (un singur lucru, anume) moartea Domnului, până va veni El". (1 Cor. 11:20-26, *Am. Stan. Ver.*). Dar, înainte de a descrie astfel cina Domnului sau cina memorabilă, apostolul Pavel explică înţelesul pâinii nedospite şi a vinului roşu.

[38] In capitolul dinainte, capitolul zece, apostolul explică că pâinea memorabilă a însemnat biserica şi acel păhar cu vin a însemnat felul de moarte asemenea aceleia de care muri Domnul Isus în justificarea numelui şi Impărăţiei lui Dumnezeu. Cuvintele explicării lui Pavel sunt : „Deaceea, prea iubiţilor, fugiţi de închinarea la idoli. Vă vorbesc ca unor oameni cu judecată : judecaţi voi singuri ce spun. Păharul binecuvântat, pe care-l binecuvântăm ,nu este el împărtăşirea cu sângele lui Christos ? Pâinea, pe care o frângem ,nu este ea împărtăşirea cu trupul lui Christos ? Având în vedere că este o pâine noi, cari suntem mulţi, suntem un trup : căci toţi luăm parte din aceeaşi pâine . . . Dimpotrivă, eu zic că ce jertfesc neamurile, jertfesc dracilor, şi nu lui Dumnezeu. Şi eu nu vreau ca voi să fiţi în împărtăşire cu dracii (demonii). Nu puteţi bea păharul Domnului şi păharul dracilor ; nu puteţi lua parte la masa Domnului şi la masa dracilor". — 1 Cor. 10 : 14-21, *Am. Stan. Ver.*

[39] Christos Isus este Capul bisericii Sale, care este trupul Său ; şi pâinea memorabilă este emblema sau simbolul acestui trup spiritual. Urmaşii consacraţi ai lui Isus, cari sunt născuţi nu din voia părinţilor lor de carne, ci din Dumnezeu prin spiritul Său pentru o chemare cerească în Impărăţe, sunt „o pâine". Pentruce ? Pentrucă ei sunt membrii trupului lui Christos, biserica. Pavel le explică aceasta în capitolul doisprezece al acestei epistole, zicând : „Căci, după cum trupul este unul şi are mai multe mădulare şi după cum toate mădularele trupului, măcar că sunt mai multe, sunt un singur trup, — tot aşa este şi Christos. Noi toţi, în adevăr, am fost botezaţi de un singur spirit, ca să alcătuim un singur trup, fie Iudei, fie Greci, fie robi, fie slobozi ; şi toţi am fost adăpaţi dintr'un singur spirit. Voi sunteţi trupul lui Christos şi fiecare în parte, mădularele lui". — 1 Cor. 12:12, 13, 27 ; Rom. 12:4, 5.

[40] Deaceea, la sărbătorirea anuală a cinei memorabile, moştenitorii creştini ai împărăţiei cereşti se împărtăşesc din pâinea memorabilă. Ei nu trebue să privească la ea ca simbolizând umanitatea de carne a lui Isus, ci trebue să o recunoască ca reprezentând „trupul Domnului", biserica, ai căreia ei înşişi sunt membri, membrii trupului sub Christos, capul. (1 Cor. 11:27-29). Impărtăşirea lor din emblema pâinii, este o mărturisire deschisă că ei sunt membrii consacraţi, născuţi de spirit ai „trupului lui Christos", care este biserica. Prin faptul că mănâncă „o pâine" ei declară împărtăşirea sau unitatea lor cu Christos, Capul, spre a face voia lui Dumnezeu, aşa după cum le-a lăsat El pildă, şi să sufere necaz în această lume, aşa după cum a suferit şi El. In mod simbolic ei mănâncă „pâinea întristării". (Deut. 16:3).

---

[36] Pentruce, în ciuda contextului cuvintelor memorabile ale lui Isus, zicem noi că expresiunea Sa „trupul Meu" nu înseamnă organismul Său de carne ?

[37] Inaintea cărui evanghelii a scris Pavel I Corinteni ? şi ce zicea el în aceasta despre „cina Domnului ?"

[38] Ce zice Pavel, în capitolul dinainte, despre pâine şi vin ?

[39] Cum sunt, atunci, urmaşii născuţi de spirit ai lui Christos „o pâine ?"

[40] Cum văd ei pâinea memorabilă ? şi ce declară ei deschis prin mâncarea ei ?

Dar în ciuda necazurilor şi suferinţelor pentru Impărăţia lui Dumnezeu, ei ţin înainte cu dârzenie, întocmai ca şi Christos, la integritatea lor faţă de Dumnezeu.

„MOARTEA SA"

41 Ce înseamnă, atunci, „împărtăşirea cu sângele lui Christos?" Impărtăşirea cu sângele lui Isus nu se referă la organismul uman sau literal, de carne, al lui Isus, ci se referă la biserică. Astfel, deasemenea, „sângele lui Christos" se referă aci la ceeace a simbolizat vărsarea sângelui lui Isus, anume, la moartea de care a murit El, care a fost de un fel unic. Ea era o moarte de jertfă întru justificarea împărăţiei lui Dumnezeu. In numeroase scripturi sânge vărsat este întrebuinţat ca un simbol al morţii. * Deaceea „împărtăşirea cu sângele lui Christos" înseamnă împărtăşire comună sau participare comună în moartea asemenea aceleia de care muri Christos Isus, şi în care fel de moarte membrii credincioşi ai trupului lui Christos trebue să ia parte. Prin ea, ei „proslăvesc pe Dumnezeu", întocmai după cum a făcut Petru, care se împărtăşi din emblemele cinei memorabile. (Ioan 21:19). Pavel se împărtăşi din emblemele cinei memorabile a pâinii şi a vinului, deoarece el zise: „Am pierdut toate şi le socotesc ca un gunoi, ca să câştig pe Christos... Şi să-L cunosc pe El şi puterea învierii Lui şi părtăşia suferinţelor Lui, şi să mă fac asemenea cu moartea Lui; ca să ajung cu orice chip, dacă voi putea, la învierea din morţi". — Filip .3:8-11.

42 Către membrii trupului împreună cu el, cari se împărtăşesc din emblemele pâinii şi a vinului, a scris Pavel: „Nu ştiţi că toţi câţi am fost botezaţi în Isus Christos, am fost botezaţi în moartea Lui? Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropaţi împreună cu El, pentruca, după cum Christos a înviat din morţi prin slava Tatălui, tot aşa şi noi să trăim o vieaţă nouă. In adevăr, dacă ne-am făcut una cu El, printr'o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El şi printr'o înviere asemănătoare cu a Lui. Acum, dacă am murit împreună cu Christos, credem că vom şi trăi împreună cu El". (Rom. 6:3-5, 8). Tot aşa acei cari se împărtăsesc din emblema memorabilă a păharului cu vin, declară deschis prin aceasta că ei, ca membri ai trupului lui Christos (bserica) merg în moarte cu El întru sprijinirea împărăţiei lui Dumnezeu. Isus a zis tuturor acestora: „Fii credincios până la moarte, şi-ţi voi da cununa vieţii". (Apoc. 2:10). Prin faptul că mănâncă pâinea memorabilă şi beau vinul memorabil, ei proclamă sau vestesc un singur lucru, anume, „moartea Domnului". — 1 Cor. 11:26.

43 Văzând că ambele embleme, pâinea nedospită şi vinul roşu, arată spre unul şi acelaş lucru, anume, spre moartea lui Christos întru justificarea suveranităţii universale şi a numelui sfânt al Tatălui Său, este potrivit ca ambele embleme să fie luate împreună de către membrii trupului lui Christos, cari sărbătoresc cina memorabilă în fiecare an la data aniversării ei, iar în acest an în seara de duminecă, 6 Aprilie. Aceasta înseamnă că nicio binecuvântare separată nu este pronunţată peste păharul memorabil cu vin. La noi astăzi Paştele nu este împletit cu cina memorabilă, după cum era aceasta pe vremea lui Isus, când patru pahare cu vin erau întrebuinţate în acea seară memorabilă şi o binecuvântare era pronunţată peste fiecare din cele patru pahare, după obiceiul acelei zile. Cina pascală cu cele patru pahare de vin ale ei, este sărbătorită de către Evreii necredincioşi chiar până în ziua de astăzi, dar serbările anuale a cinei memorabile a creştinilor la 14 Nisan, sunt cu totul deosebite dela moartea lui Isus de asemenea cină pascală. Deaceea o singură rugăciune, pronunţată de către un creştin consacrat, peste amândouă emblemele, pâine şi vin împreună, este suficient şi să nu rezulte în vreo repetiţie nepotrivită înaintea lui Dumnezeu.

44 „Faceţi aceasta pentru pomenirea Mea", zise Isus. Cuvintele Sale în niciun chip nu ne instruesc să sărbătorim cina memorabilă cu înlăturarea pomenirii Tatălui şi Dumnezeului lui Isus, Iehova, Regele Universal. Paştele au fost o amintire a lui Iehova Dumnezeu, comemorându-se fapta justificării Sale peste Egipt, mai degrabă decât comemorarea, în primul rând, a mielului pascal, junghiat atunci. Printre ucenicii Domnului Isus, cina Domnului, în fiecare 14 Nisan, a luat locul Paştelui. Astfel ziua pe care Iehova o alese pentru o amintire a Atotputernicului Dumnezeu, Domnul Isus nu o puse la o parte, ci o ţinu înainte, spre a însemna-o printr'o sărbătoare deosebită a unei însemnătăţi mai largi. Pentru siguranţă, atunci când Domnul nostru Isus a instituit cina memorabilă pentru membrii trupului Său în 14 Nisan, ziua memorabilă a lui Iehova, El nu a instituit o sărbătoare mai mult în propria Sa onoare decât în onoarea lui Iehova. Moartea lui Christos, în timp ce ea îndeplini deasemenea şi răscumpărarea omenirii, era în primul rând pentru justificarea numelui şi suveranităţii universale a lui Iehova. Deaceea membrii trupului lui Christos sărbătoresc cina memorabilă spre onoarea lui Iehova, dar în amintirea lui Isus Christos, ca Acela pe care Iehova Il foloseşte în mod principal pentru justificarea Sa, şi ca Acela pe care toţi creştinii trebue să-L urmeze, în neprihănire până la moarte.

45 Toţi oamenii de bine, cari astăzi îşi iau poziţia lor pentru cauza lui Iehova, pot să asiste la serbarea memorabilă în seara de 14 Nisan, anul acesta la 6 Aprilie. Da, ei sunt invitaţi în mod cordial să asiste la fiecare sărbătoare memorabilă, bineînţeles nu să se împărtăşească din simboluri împreună cu membri „trupului lui Christos", ci ei asistă pentruca să fie prezenţi ca observatori ai cinei memorabile şi să cinstească pe singurul nostru Dumnezeu şi Tată, Iehova, precum şi pe singurul Rege, Isus Christos.

(Watchtower din 15 Februarie 1947)

* Mat. 23:30, 35; Luca 11:50, 51; Rom. 3:15; Evrei 12:4; Apoc. 6:10; 17:6.

41 Ce înseamnă, atunci, „împărtăşirea cu sângele lui Christos? şi pentruce s'a împărtăşit Pavel din pâinea şi vinul memorabil?

42 După Romani 6:3-8 ce declară băutorii păharului memorabil? şi ce un singur lucru arată împărtăşirea la cina memorabilă?

43 Pentruce trebue ambele embleme să fie luate împreună? şi ce trebue să ştim, prin urmare, despre rugăciunea peste păharul cu vin?

44 Ce comemorează creştinii la sărbătoare? şi în ce mod fac ei aceasta „în amintirea Mea", după cum a zis Isus?

45 Pot oamenii de bine să asiste la cina memorabilă? şi pentruce?

INDREPTAŢIT PE BAZA LEGAMANTULUI PRIN JERTFA

„Strângeţi-Mi pe credincioşii Mei, cari au făcut legământ cu Mine prin jertfa!" — Psalm 50:5

IEHOVA a chemat pe toţi aceia la judecată, cari stau în legătură cu El prin legământul de jertfă plin de însemnătate. Aceasta o priveşte pe întreaga „creştinătate". Ea stă la bara justiţiei, pentru a ridica sute de ani tare pretenţia, a sta prin jertfă într'o legătură de legământ cu Dumnezeu. Tot aşa o priveşte pe întreaga evreime, pentrucă acest popor persecutat, conform istoriei sale proprii, ca naţiune a făcut mai demult un legământ prin jertfă cu Iehova Dumnezeu. Mai departe îi priveşte pe creştinii prigoniţi, cari pretutindeni pe pământ sunt cunoscuţi ca „Martorii lui Iehova". Pentruce? Pentrucă deja numele lor îi obligă să păşească ca martori pentru Unul, al cărui nume îl poartă, şi pentrucă acest nume îi obligă să arate spre faptul în legătură cu legământul amintit aici. Intrebarea de rezolvat sună: In ce fel au ţinut toţi aceia acest legământ, cari mărturisesc că au făcut cu Dumnezeu Domnul un legământ solemn de jertfă? In ce legătură stă neţinerea legământului cu starea lumii de astăzi turbure, nenorocită? Cine este drept în această chestiune? Are Dumnezeu, care este părtaş la acest legământ, ceva motive să aducă acuze şi să aplice dreptul faţă de călcătorii de legământ?

[2] Pentru a avea o vedere generală în ce cadre se ţine această judecată, ne întoarcem la Psalmul 50 al Sfintei Scripturi. El a prezis just starea de lucruri în acest timp al secolului al douăzecilea. In aceasta este cuprinsă şi acuza formală a lui Dumnezeu sau expunerea juridică a punctelor de acuzare. Este arătat, cum stă cazul de judecată pentru acuzaţii cari stau în faţa justiţiei şi mai depare, numai care drum poate fi ales pentru a putea scăpa de condamnarea, care va fi executată asupra celor vinovaţi. Cel ce oficiază la acest tribunal ca Judecător aduce în acelaş timp acuzele împotriva acelora, cari mărturisesc a fi într'o stare de legământ. Este Iehova Dumnezeu. Legământul Său este în chestiune. Acesta a fost înfiinţat şi alcătuit de El. Nimeni deci nu-l poate înţelege mai bine sau poate judeca mai bine despre acesta decât El însuşi. Noi voim să aflăm ce recomandă acest Cel mai înalt Judecător ca drumul sigur, pentru a evita de a fi osândiţi şi executaţi împreună cu călcătorii de legământ în viitoarea mare catastrofă mondială.

[3] Titlul psalmului 50 este: „Un psalm al lui Asaf". Adevăratul Asaf a fost un serv al templului din Ierusalim, din seminţia lui Levi. El a fost un muzicant, şi Regele David l-a făcut conducătorul serviciului de cântăreţi în cor în casa Domnului Dumnezeu. El a fost capul părintesc al unei case sau seminţii de muzicanţi sau cântăreţi; şi pentru acest neam de muzicanţi, care s'a tras dela Asaf, a fost scris psalmul 50. Se pare că multe lucruri contrazic, că el ar fi fost scris pentru adevăratul Asaf, care a trăit în zilele Regelui David sau ale Regelui Solomon. Psalmul al 50-lea este primul dintre cei doisprezece psalmi ai lui Asaf sau cântări ale lui Asaf; şi aceşti psalmi toţi se disting prin aceea, că pun în evidenţă pe Iehova Dumnezeu ca Marele Judecător. — Vedeţi titlurile dela psalmul 73 până la 83.

[4] Din versetul de introducere al Psalmului 50 vedem, că la toţi cei interesaţi, mai ales la aceia, cari sunt interesaţi la îndreptăţirea Celui Prea Inalt, le este adresată chemarea să apară în faţa justiţiei şi ca martori oculari să observe ei înşişi dreptatea procesului şi îndreptăţirea Marelui Judecător. Psalmul începe: „Dumnezeu (Cel puternic, alte trad.), da, Dumnezeu, Domnul (Iehova, alte trad., vorbeşte, şi chiamă pământul, dela răsăritul soarelui până la asfinţitul lui" — Psalm 50:1.

[5] Această citaţie o trimite o personalitate neobişnuită (extraordinară), şi traducerea Rotherham a Bibliei (engleză) arată, cum este numită aceasta în ebraica originală a Psalmilor: „El Elohim Jahwe (Iehova) vorbeşte, şi chiamă pământul, dela răsăritul soarelui până la asfinţitul lui". Citaţia este proclamată deci de „El -Elohim Iehova". Acesta este un titlu plin de demnitate, şi a fost întrebuinţat, când s'au dat declaraţii solemne despre scopul şi obligaţiile cuiva. Pentru a cita un exemplu istoric pentru aceasta, cităm Iosua 22:21-23, unde este redată declaraţia solemnă a urmaşilor lui Ruben, Gad şi Manase în faţa celorlalte seminţii ale poporului lui Israel: „Fiii lui Ruben, fiii lui Gad şi jumătate din seminţia lui Manase, au răspuns astfel căpeteniilor peste miile lui Israel: Domnul Dumnezeu (El-Elohim). Cel Atotputernic, Domnul Dumnezeu (El-Elohim), Cel Atot puternic (Iehova, alte trad.), ştie, şi Israel însuş să ştie lucrul acesta Dacă din răsvrătire şi păcătuire împotriva Domnului am făcut lucrul acesta... Dacă ne-am zidit un altar ca să ne abatem dela Domnul, ca să aducem pe el arderi de tot şi daruri de mâncare, şi ca să aducem pe el jertfe de mulţumiri, Domnul să ne ceară socoteală de aceasta!" Şi în a doua din cele zece porunci zice Domnul Dumnezeu poporului Său de legământ pentruce să nu-şi facă idoli sau să li se închine, spunându-le: „Căci Eu, Domnul (Iehova), Dumnezeul *(Elohim)* tău, sunt un Dumnezeu (El) gelos". — Ex. 20:5.

[6] Toţi vor observa că la traducerea expresiunii ebraice „El Elohim Iehova" Biblia Elberfelder (în Psalm 50:1) redă El cu *„Cel Puternic"* şi *Elohim* cu „Dumnezeu". Titlul *El* sau *Puternic* este potrivit pentru Iehova, pentrucă El este într'adevăr Atotpuernic, şi nimic nu-I este imposibil să facă, ce este just şi drept. Titlul *Elohim* I se cuvine, pentrucă toată puterea şi tăria şi toate calităţile strălucite, pe cari le-ar putea poseda cineva şi toţi ceilalţi puternici, sunt întrunite în El, şi pentrucă El întrece cu mult pe toţi ceilalţi în acestea. *Elohim* este titlul, care îl marchiază ca Creatorul şi Infăptuitorul întregii creaţiuni. Este titlul, care Ii este acordat în primul verset al Bibliei: „La început, Dumnezeu *(Elohim)* a făcut cerurile şi pământul". (Gen. 1:1). El merită ca toate creaturile înzestrate cu raţiune să-I dea atenţiune.

[7] *El Elohim* sau „Puternicul Dumnezeu", arată a-

---

[1] a) Pe cine a înviat Dumnezeu înaintea judecăţii, şi cine este interesat la acest caz de judecată?
b) Ce întrebare trebue decisă?

[2] a) Ce arată Psalmul 50 în această legătură?
b) Cine este judecătorul în acest caz judiciar, şi ce voim să aflăm dela el?

[3] Pentru cine a fost scris prima dată Psalmul al 50-lea după titlul său?

[4] Ce chemare găsim în primul verset al acestuia?

[5] Cum este numită personalitatea, care face chemarea aici?

[6] Pentruce este potrivită pentru el numirea?

[7] Ce însemnează numele Său, şi în ce legătură a fost întrebuinţat în mod deosebit?

ceea, ceea ce El, Creatorul, este, şi numele *Iehova* (sau Iehwe) este exclusiv numele Său. Acest nume îl arată ca Dumnezeul scopului, ca pe Unul, care hotărăşte ceva, Îşi propune ceva, şi ale cărui scopuri nu pot fi niciodată stricate sau zădărnicite. Acest nume înseamnă literalmente *„El cauzează* sau *„El face să fie"*; şi ceea ce face El să fie, serveşte unui scop şi unei hotărîri bune şi drepte. El întrebuinţează numele Său Iehova mai cu seamă în legătură cu legămintele Sale sau învoielile solemne. In numele acesta a încheiat El legământul de jertfă cu poporul Său de mai demult ales, cu naţiunea lui Izrael. Când a trimis pe Moise la Izraeliţi, pentru ca să-i primească în legământul de jertfă, a zis profetului Său Moise: „Eu sunt Cel ce sunt. Şi a adăugat: Vei răspunde copiilor lui Israel astfel: Cel ce se numeşte „Eu sunt", m'a trimes la voi. Dumnezeu a mai zis lui Moise: Aşa să vorbeşti copiilor lui Israel: Domnul (Iehova). Dumnezeul părinţilor voştri, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac şi Dumnezeul lui Iacov, m'a trimes la voi. Acesta este Numele Meu pentru vecinicie, acesta este numele Meu din neam în neam". Şi când Moise a inaugurat legământul cu Izraeliţii la muntele Sinai în Arabia, „a luat cartea legământului, şi a citit-o în faţa poporului. Ei au zis: Vom face şi vom asculta tot ce a zis Domnul (Iehova). Moise a luat sângele, şi a stropit poporul zicând: Iată sângele legământului, pe care l-a făcut Domnul (Iehova) cu voi pe temeiul tuturor acestor cuvinte". (Ex. 3:14, 15; 24: 7, 8).

8 Prin urmare „El Elohim Iehova" este Marele Judecător, care trimite invitarea, şi El este acel Unul, cu care s'a încheiat legământul de jertfă. Aceasta face lucrul foarte serios; şi nimeni să nu se întoarcă batjocuritor dela examinarea acestei chestiuni pe baza unei prejudecăţi religioase şi a unei prezentări false a numelui lui „Iehova". Dacă face aceasta cineva din „creştinătate", prin aceasta se confirmă numai exactitatea învinuirii cuprinsă în acuza divină. Din Psalmul 50 se vede, că aceasta are urmări foarte serioase, nenorocite pentru dispreţuitor, şi că toţi cei de pe pământ sunt citaţi, şi anume dela orientul îndepărtat până la apusul îndepărtat, „dela răsăriul soarelui până la asfinţitul lui", sau oriunde străluceşte soarele.

9 Având în vedere neştiinţa generală, în care a lăsat religia massele omenirii să se înglodească, faptul că Iehova chiamă pământul în această măsură mare arată, că El se obligă să facă ceva. Ce? Să trimită vestea Sa, prin care se proclamă citaţia la judecată, către toate naţiunile, seminţiile, popoarele şi limbile. Şi deoarece El întrebuinţează la trimiterea veştii Sale pe pământ pe servii Săi omeneşti ca anunţătorii acestei judecăţi, se arată că martorii Săi trebue să facă o mare lucrare de facere de cunoscut, pentruca vestea Sa să fie răspândită. Se poate raporta aci, că Martorii lui Iehova dela sfârşitul primului război mondial din anul 1918—nevorbind nimic despre vestirea dinaintea acelui an — au pătruns în cele mai multe teritorii ale pământului şi au pus în circulaţie aproape o jumătate de miliard de cărţi şi broşuri cu explicaţii privitoare la cuvântul lui Dumnezeu, Biblia. La acestea se mai adaugă alte sute de milioane de tractate gratuite, reviste, invitaţii şi cuvântări pe plăci de gramofon precum şi cuvântări biblice, cari s'au ţinut cu intrare liberă în mari săli publice, afară de aceasta încă cuvântări prin unele staţiuni de radio precum şi prin reţea de staţiuni de radio şi studii în locuinţe particulare. Şi totuşi, cu această vestire incomparabilă în optzeci şi opt de limbi diferite prin puţinii martori ai lui Iehova, cari există, totuşi nu am ajuns la sfârşit, deoarece „pământul trebue chemat dela răsăritul soarelui până la asfinţitul lui".

SION, SEDIUL JUDECĂŢII

10 Toţi trebue să fie informaţi cu privire la aceea, că unde se află scaunul de judecată al Marelui Judecător, de unde Îşi trimite vestea Sa luminătoare. Psalmul 50 declară: „Din Sion, care este întruparea frumuseţii desăvârşite, de acolo străluceşte Dumnezeu *(Elohim)*". (Ps. 50:2). Acest fapt arată, că fluviul timpului a dus departe înainte omenirea şi de aceea a adus-o atât de aproape de marele punct culminant al întâmplărilor. Când legământul tipic de jertfă a fost încheiat în anul 1513 î. Chr. între Dumnezeu şi naţiunea Izrael, Dumnezeu a strălucit din muntele Sinai. Adresându-l-se Lui, istoricul acelui timp scrie: „Te-ai pogorît pe muntele Sinai, le-ai vorbit din înălţimea cerurilor, şi le-ai dat porunci drepte, legi adevărate, învăţături şi orânduiri minunate. Le-ai făcut cunoscut Sabatul Tău cel sfânt, şi le-ai dat prin robul Tău Moise, porunci, învăţături şi o lege" Şi Moise pune Izraeliţilor mărturie despre aceasta în cuvintele: „Voi v'aţi apropiat şi a-ţi stătut la poalele muntelui. Muntele era aprins, şi flăcările se ridicau până în inima cerului. Era întunerec, nori şi negură deasă. Şi Domnul v'a vorbit din mijlocul focului; voi aţi auzit sunetul cuvintelor Lui, dar n'aţi văzut niciun chip, ci aţi auzit doar un glas. El Şi-a vestit legământul Său, pe care v'a poruncit să-l păziţi, cele zece porunci; şi le-a scris pe două table de piatră". (Neemia 9:13, 14; Deut. 4:11-13).

11 Acel legământ al legii cu cele zece porunci ca legea sa fundamentală, a fost încheiat cu Iehova prin jertfă sau peste jertfă. A stat în el multe cu privire la jertfa ce poate fi primită. Jertfa, pe care s'a bazat în primul rând acest legământ de lege, a fost mielul de paşti, care a fost junghiat acolo jos în Egipt, la 14 Nisan a anului 1513 î. Chr. Darea îndrumărilor cu privire la ţinerea acelei sărbători de paşti a însemnat de fapt începutul legământului legii; şi moartea mielului de paşti a fost moartea animalului peste a cărui vieaţă jertfită a fost încheiat legământul. **Sângele mielului de paşti** a fost stropit pe usciorii uşii şi pe pragul de sus al caselor izraelite; a fost sângele, care a făcut legământul legii valabil, obligator sau l-a pus în vigoare pentru poporul ales al lui Dumnezeu. La câteva ceasuri după aceea, a început ieşirea lor din Egipt ca eliberaţii lui Iehova, şi cu aceasta şi-au început marşul către muntele Sinai. Iehova vorbeşte despre aceasta ca despre „legământul, pe care l-am încheat cu părinţii lor, în ziua când i-am apucat de mână, să-i scot din ţara Egiptului, legământ, pe care l-au călcat, măcar că aveam drepturi de soţ

---

8 Ce face prin urmare chestiunea, despre care vorbeşte Psalmul 50, nespus de serioasă?

9 a) Ce se obligă Iehova să facă, ceea ce se conchide din aceea, că El chiamă pământul dela răsăritul soarelui până la asfinţitul lui?
b) In ce măsură a făcut El aceasta până astăzi?

10 a) Unde este scaunul judecătoresc şi ce arată aceasta?
b) De unde a strălucit Judecătorul când a fost făcut legământul tipic prin jertfă?

11 12 a) Pe care jertfă s'a bazat legământul legii în primul rând, şi pentruce?
b) Peste care jertfă a fost făcut acel legământ, şi cum?

asupra lor, zice Domnul (Iehova)". (Ier. 31:32). Acel legământ a fost introdus sau inaugurat solemn la muntele Sinai, și anume printr'o învoială rostită între Dumnezeu și Izraeliți și prin aceea că Dumnezeu prin mijlocitorul Moise le-a dat legea Sa scrisă. Această sfințire a legământului legii s'a făcut peste o jertfă potrivită. Citim cu privire la aceasta după cum urmează:

12 „Moise a venit și a spus poporului toate cuvintele Domnului (Iehova) și toate legile. Tot poporul a răspuns *într'un* glas: Vom face tot ce a zis Domnul. Moise a scris toate cuvintele Domnului. Apoi s'a sculat dis de dimineață, a zidit un altar la poalele muntelui, și a ridicat douăsprezece pietre pentru cele douăsprezece seminții ale lui Israel. A trimis pe niște tineri dintre copiii lui Israel, să aducă Domnului arderi-de-tot, și să junghie tauri ca jertfe de mulțumire. Moise a luat jumătate din sânge, și l-a pus în străchini, iar cealaltă jumătate a stropit-o pe altar. A luat cartea legământului, și a citit-o în fața poporului. Ei au zis: Vom face și vom asculta tot ce a zis Domnul. Moise a luat sângele, și a stropit poporul, zicând: Iată sângele legământului, pe care l-a făcut Domnul cu voi pe temeiul tuturor acestor cuvinte". (Ex. 24:3-8). „In adevăr, acolo unde este un testament (legământ), trebue neapărat să aibă loc moartea celui ce l-a făcut, pentrucă un testament nu capătă putere decât după moarte. N'are nici o putere câtă vreme trăiește cel ce l-a făcut. De aceea și întâiul legământ n'a fost sfințit fără sânge. Și într'adevăr, Moise, după ce a rostit înaintea întregului norod toate poruncile Legii, a luat sânge de viței și de țapi, cu apă, lână stacojie și isop, a stropit cartea și tot norodul, și a zis: „Acesta este sângele legământului, care a poruncit Dumnezeu să fie făcut cu voi" (Evrei 9:16-20). A fost deci în dublu înțeles un „legământ prin jertfă" tipic.

13 De atunci încoace însă Iehova, Marele Făcător de legământ și Judecător, a venit dela muntele Sinai la muntele Sion, pentruca să strălucească de acolo. Acolo începe cu poporul Său judecata cu privire la legământul Său. In chip s'a făcut aceasta, după ce a dus pe națiunea Izrael în țara promisă și după aceea a ajutat regelui Său credincios David să cucerească și să ocupe Sionul, cetățuia din orașul Ierusalim. (2 Sam. 5:6-10). Despre această mutare dela muntele Sinai la muntele Sion a vorbit Moise cu puțin înainte de moartea sa la hotarele țării făgăduite: „Domnul (Iehova) a venit din Sinai, și a răsărit peste ei din Seir, a strălucit din muntele Paran, și a ieșit din mijlocul zecilor de mii de sfinți, având în dreapta Lui focul legii. Da, El iubește popoarele; Toți sfinții sunt în mâna Ta. Și au stătut la picioarele Tale, au primit cuvintele Tale" (Deut. 33:2, 3). In tot decursul acestei căi de mers Iehova a strălucit și a descoperit slava Sa.

14 Sionul sau Ierusalimul, la care a venit Iehova în zilele Regelui David și unde a ridicat templul Său mai târziu prin Regele Solomon, a fost numai un chip. reprezentat profetic Sionul ceresc. Acest Sion este organizația principală, care este înălțată peste întreaga organizație universală a lui Dumnezeu, întocmai după cum Sionul timpului vechiu a format capitala regală a națiunii Izrael, unde a stat „tronul lui Iehova" cel văzut, pe care a șezut David și urmașii săi credincioși Regele lui Iehova în acea organizație principală este Fiul Său iubit, Christos Isus. După ce Isus a murit ca martir sau martor al lui Iehova pe lemn, Dumnezeu L-a înviat din moarte și L-a înălțat la dreapta Sa „și Și-a supus îngerii, stăpânirile și puterile". (1 Petru 3:22). Christos Isus cel înălțat este deci baza Sionului, a organizației principale a lui Dumnezeu, și Dumnezeu a făcut de cunoscut aceasta cu sute de ani mai înainte ca scopul Său: „De aceea, așa vorbește Domnul, Dumnezeu: Iată, pun ca temelie în Sion o piatră, o piatră încercată, o piatră de preț, piatră din capul unghiului, temelie puternică; cel ce crede, nu se va grăbi". (Isa. 28:16). Din acest Sion adevărat strălucește acum Iehova, căci este „întruparea frumuseței" și întrece tot ceea ce s'a mai creat.

1 Prin faptul că apostolul Pavel arată deosebirea între fostul munte Sinai și adevăratul munte Sion în capitala lui Dumnezeu, în care Sionul are întâietatea, zice creștinilor, cari au intrat într'un legământ cu Iehova Dumnezeu prin jertfă: „Voi nu v'ați apropiat de un munte care se putea atinge și care era cuprins de foc, nici de negură, nici de întunerec, nici de furtună, nici de sunetul de trâmbiță, nici de glasul care vorbea în așa fel că ceice l-au auzit, au cerut să nu li se mai vrbească, (pentrucă nu puteau suferi porunca aceasta: „Chiar un dobitoc dacă se va atinge de munte, să fie ucis cu pietre, sau stăpuns cu săgeata". Și privelițșea aceea era așa de înfricoșătoare încât Moise a zis: „Sunt îngrozit și tremur!"). Ci v'ați apropiat de muntele Sionului, de cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc, de zecile de mii, de adunarea în sărbătoare a îngerilor, de Biserica celor întâi născuți, cari sunt înscriși în ceruri, de Dumnezeu, Judecătorul tuturor, de duhurile celor neprihăniți, făcuți desăvârșiți, de Isus, Mijlocitorul legământului celui nou, și de sângele stropirii, care vorbește mai bine decât sângele lui Abel. Luați seama ca nu cumva să nu voiți să ascultați pe Cel ce vă vorbește" (Evrei 12:18-25).

16 Acum putem aprecia just profeția despre venirea lui Dumnezeu, Judecătorul tuturor la adevăratul Sion, la organizația Sa principală de frumusețe desăvârșită. Psalmul 50 ne dă în privința aceasta un avertisment în cuvintele: „Dumnezeul nostru vine și nu tace. Inaintea Lui merge un foc mistuitor, și împrejurul Lui o furtună puternică". (Ps. 50:3) Această „venire a lui Dumnezeu" la organizația Sa principală a avut loc în anul 1914; pentrucă în acel an a luat la Sine Cel Atotputernic marea Sa putere și a început să guverneze cu ajutorul organizației Sale principale Sionul. El a făcut aceasta, prin aceea că a ridicat pe Regele Său, Christos Isus, ca domnitor pe tron. In acel timp s'a împlinit profeția Sa, care a stat scrisă de mult timp în cuvântul lui Dumnezeu: „Domnul va întinde din Sion toiagul de cârmuire al puterii Tale, zicând: Stăpânește în mijlocul vrășmașilor Tăi! (Ps. 11:2). Ca primă acțiune de domnie în mijlocul dușmanilor Săi noul Rege a aruncat pe Diavolul, Satan, și pe toți îngerii săi demoni din înălțimile cerurilor jos. Urcarea pe tron a Regelui în anul 1914 î. Chr., și „războiul în cer", a fost purtat după aceea ca să arunce afară organizația invizibilă a Diavolului din comunitatea cu fiii cerești ai lui Dumnezeu.

---

13 Unde s'a mutat apoi Iehova și ce zice Moise despre această mutare?

14 Ce este acest Sion din care strălucește acum Iehova? și care este baza [illegible]?

15 Cum arată Pavel în Evrei 12:18-25 deosebirea dintre muntele Sinai și adevăratul munte Sion?

16 Când s'a împlinit profeția „Dumnezeul nostru vine", și cum?

a fost reprezentat profetic într'o vedenie, care este descrisă în Apocalips 12:1-12). Paralel cu acel „război în cer" a decurs primul război mondial din 1914-1918, pe care l-au purtat naţiunile din cauza domniei peste pământ.

17 Înainte cu nouăsprezece sute de ani s'a întâmplat, la trei ani şi jumătate după botezul şi ungerea lui Isus cu spiritul lui Dumnezeu, că Domnul a intrat călare în Ierusalim, a intrat în templu şi a făcut judecată religioniştilor, cari au pângărit în acel timp casa tipică a lui Dumnezeu. La sfârşitul erei noastre, şi la trei ani şi jumătate după ce Christos Isus a fost ridicat ca Regele uns al lui Iehova pe tron, şi anume în primăvara anului 1918, El a venit la templul spiritual al lui Dumnezeu şi a început judecata la casa lui Dumnezeu. „Căci suntem în clipa când judecata stă să înceapă dela casa lui Dumnezeu" (1 Petru 4:17).

18 De atunci încoace Iehova n'a mai tăcut. In decursul timpului tăcerii Sale, înainte ca solul şi Regele Său să vină la templu, făţarnicii din „creştinătate" au săvârşit anumite fapte vrednice de pedeapsă. Ei au căutat să se convingă pe ei înşişi, că tăcerea lui Dumnezeu a însemnat aprobarea Sa a fărădelegilor lor religioase. Ruperea tăcerii Sale înseamnă, că El prin solii Săi în templu şi prin rămăşiţa credincioasă a martorilor Săi unşi de pe pământ transmite vestea Sa de judecată. Din Sion a strălucit Iehova peste rămăşiţa Sa, luminând paginile Bibliei pentru membrii rămăşiţei şi le-a descoperit vestea minunată, conform căreia împărăţia a fost întemeiată în anul 1914 prin investirea cu putere a lui Christos Isus, Regele. Această lumină minunată a lui Iehova, care străluceşte din Sion, trebue să o resfrângă martorii Săi de pe pământ asupra „tuturor oamenilor de bine", vestind evanghelia împărăţiei la toate naţiunile lumii. In acelaş timp ei trebue să fie purtătorii de cuvânt a lui Iehova, făcând cunoscut judecata Sa asupra „creştinătăţii" religioase, deoarece pentru Iehova Dumnezeu este timpul să rupă tăcerea Sa faţă de religionişti; pentrucă aceştia poartă numele Său în gură, dar aduc batjocură şi ocară asupra lui. In timpul, când Dumnezeu îşi execută judecăţile nimicitoare asupra lor, în războiul Armaghedonului, va duce puterile Sale de nimicire la luptă întocmai ca un foc mistuitor; şi împrejurul lui va fi o furtună puternică, când îşi exprimă mânia împotriva făţarnicilor. „Fiindcă Dumnezeul nostru este „un foc mistuitor" (Evrei 12:29; Deut. 4:24; Ex. 24:17).

DUPĂ CITAŢIE — JUDECATA

19 Ceea ce urmează după citaţia lui Iehova, nu este o şedinţă de judecată secretă, niciun interogatoriu îndărătul uşilor închise, la care publicul nu ar putea să asiste şi dela care ar fi excluşi toţi reporterii dela ziare şi pe lângă aceasta încă o cenzură oficială aspră, care ar face imposibilă orice strecurare de ştiri. Iehova nu se dă îndărăt dela aceea, de a aduce la lumina zilei deplină cazul de ceartă de pretutindeni din cer şi de pe pământ. Da, întreg universul să fie în cunoştinţă despre aceasta: pentrucă după toate expunerile, după discutarea liberă, deschisă şi după cumpănirea încoace şi încolo a chestiunii de judecată ca rezultat final, va ieşi la iveală dreptatea şi nepărtinirea judecătorească a lui Iehova, şi partea Sa de legământ prin jertfă va fi justificată. Numai religioniştii favorizează o cenzură, şi strigă după ea, pentruca sentimentele lor religioase să nu fi atinse, sfinţenia pe dinafară şi făţărnicia lor să nu le fie date pe faţă. Psalmul 50 ne arată deci publicul universal la interogatoriu şi la desbatere în cuvintele: „El strigă spre ceruri sus, şi spre pământ, ca să judece pe poporul Său: *„Strângeţi-Mi pe credincioşii (sfinţii, alte trad.), Mei, cari au făcut legământ cu Mine prin jertfă!"* Atunci cerurile vor vesti dreptatea Lui, căci Dumnezeu este cel ce judecă. (Oprire). (Ps. 50:4-6).

20 In ceea ce priveşte chemarea de a lua parte la desbaterea judiciară, care este adresată cerurilor sus, profetul Isaia a avut o vedenie despre reprezentantul judecătoresc al lui Iehova, care a şezut pe tron în templu; şi-a scris: „Am văzut pe Domnul şezând pe un scaun de domnie foarte înalt, şi poalele mantiei Lui umpleau Templul. Serafimii stăteau deasupra Lui, şi fiecare avea şase aripi; cu două îşi acopereau faţa, cu două îşi acopereau picioarele, şi cu două sburau. Strigau unul la altul, şi ziceau: Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oştirilor! Tot pământul este plin de mărirea Lui!" Deja în decursul acestei vedenii Isaia s'a simţit judecat ca necurat, şi a primit curăţirea care i s'a oferit imediat. (Isa. 6:1-7); Ioan, 12:39-41). Aşa se arată că serafimii sunt prezenţi la desbatere şi mărturisesc sfinţenia şi dreptatea lui Dumnezeu. In afară de aceasta Christos, Regele, este Judecătorul hotărît de Iehova pentru scaunul le judecată din templu, şi despre El a declarat profeţia: „Când va veni Fiul omului în slava Sa, cu toţi sfinţii îngeri, va şedea pe scaunul de domnie al slavei Sale. Toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui. El îi va despărţi pe unii de alţii cum desparte păstorul oile de capre" (Mat. 25: 31, 32). Această profeţie arată, că îngerii cerului, cari însoţesc pe Christos, sunt de asemenea prezenţi la desbatere, şi că afară de aceştia vor fi adunate la desbaterea judiciară „pământul", adică toate naţiunile pământului. Ele nu pot scăpa de adunarea la marea ascultare şi cercetare judecătorească, pentrucă Dumnezeul Cel Atotputernic a chemat; şi cei care trebue să apară la interogatoriu, se află între toate naţiunile. In mijlocul acestei adunări judecă Dumnezeu pe „poporul Său".

21 *Poporul său!* Din cine se compune? Din aceia cari sunt arătaţi cu expresia „sfinţii Mei" (credincioşii Mei). Ei trebue să fie strânşi la interogatoriu şi la desbatere judiciară la Iehova Dumnezeu, pentrucă au încheiat cu El un legământ prin jertfă. In împlinirea prezentă a profeţiei, numirea „poporul Meu" cuprinde evident nu numai pe toţi aceia, cari conform tuturor dovezilor existente sunt poporul Său de legământ, ci şi pe aceia, cari în mod religios ridică pretenţia de a fi poporul Său, care stă cu El într'o legătură de legământ. Aceasta cuprinde pe evreii naturali, cari susţin, că legământul prin jertfă încheiat prin Moise mai este încă valabil, aşa că ei sunt încă tot poporul ales al lui Iehova. El cuprinde şi pe milioanele de religionişti sectanţi ale aşa numitei „creştinătăţi", cari din partea lor susţin a fi poporul de legământ al lui Dumnezeu prin Christos.

Continuare în numărul viitor

17 Cum calculăm noi timpul venirii Regelui la templu?

18 a) In ce măsură n'a tăcut Dumnezeu de atunci?

b) Când va merge un foc mistuitor înaintea Lui, şi împrejurul Lui o furtună puternică?

19 Ce urmează după chemarea lui Dumnezeu? şi cum se va procede atunci, conform Psalmului 50 : 4?

20 Ce arată Sfânta Scriptură, că cerul şi pământul sunt prezente la ascultare de [illegible]

INSTALAREA PREOȚIMII VECINICE

„Șapte zile se vor întrebuința pentru închinarea (instalarea, O Biblie americană) voastră". Lev. 8 : 33.

(Urmare din numărul 3)

28 Ascultați acum pentru a afla pentru cine a trebuit adus vițelul ca jertfă de ispășire. „Moise a zis lui Aaron: Apropie-te de altar; adu-ți jertfa ta de ispășire și arderea ta de tot, și fă ispășire pentru tine și pentru popor (poporul seminției lui Levi); adu și jertfa poporului (celorlalte seminții) și fă ispășire pentru el, cum a poruncit Domnul. Aaron s'a apropiat de altar, și a junghiat vițelul pentru jertfa lui (ca reprezentant al casei și seminției sale de ispășire. Fiii lui Aaron i-au adus sângele; el și-a muiat degetul în sânge, a uns coarnele altarului, iar celalt sânge l-a turnat la picioare'e altarului. A ars pe altar grăsimea, rărunchii, și prapurul ficatului dela vițelul pentru jertfa de ispășire, cum poruncise lui Moise Domnul. Iar carnea și pielea le-a ars în foc afară din tabără" (Lev. 9:7-11).

29 Aici procedarea cu vițelul jertfei pentru păcat are aceeaș însemnătate ca și procedarea cu vițelul, care a fost întrebuințat la instalarea preoțimii aaronice *) Isus este adevărata jertfă pentru păcat, despre care animalele acelea au fost umbre. „Pe Cel ce n'a cunoscut niciun păcat, El (Dumnezeu) l-a făcut păcat pentru noi ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El". (2 Cor. 5:21). Intocmai cum animalul de jertfă pentru jertfa de ispășire a fost junghiat pe partea dreaptă sau pe partea de nord a altarului de jertfă, care a stat în curtea înconjurată cu perdele albe de in, așa a fost omorît Isus pe pământ, totuși înăuntrul îngrijirii drepte a lui Dumnezeu. Isus a fost drept și un om fără greșală întocmai cum animalul de jertfă în chip, vițelul, a fost fără cusur. Sângele său a realizat ispășirea de păcate pentru toți credincioșii din neamul omenesc. „Căci", așa zice Dumnezeu, „viața trupului este în sânge. Vi l-am dat ca să-l puneți pe altar, ca să slujească de ispășire pentru sufletele voastre, căci prin vieața din el face sângele ispășire" (Lev. 17:11). In armonie cu acest fapt sângele animalului de jertfă a fost uns de marele preot Aaron pe coarnele altarului și a fost turnat la picioarele sale. Nu este acesta un chip potrivit despre aceea, că lui Dumnezeu nu I se poate jertfi nimic, decât pe baza sângelui lui Isus, care spală păcatele celor credincioși?

30 Arderea grăsimii, a rărunchilor și a prapurului ficatului a jertfei pentru păcat pe altarul marcat prin sânge a pus mărturie, că Christos Isus S'a consacrat plin de seriozitate și putere serviciului lui Dumnezeu, prin faptul că I-a dat primul loc în cugetul Său cel mai lăuntric și cu toată influența Sa a impus respectul cuvenit al acestui serviciu. Că resturile animalului de jertfă mort au fost duse într'un loc în afară de lagărul lui Izrael și au fost arse acolo, a pus mărturie despre aceea, că „așa a trebuit să sufere Christos". Așa a zis El și ucenicilor Săi, cari au fost întristați din cauza interogatoriului nedrept în fața tribunalului, din cauza condamnării Sale și suferințelor și morții pe lemn, pe cari Isus din Nazaret a trebuit să le sufere: „Nu trebuia să sufere Christosul aceste lucruri, și să intre în slava Sa?" (Luca 24:26, 46). Toate suferințele acestea le-a îndurat ca unul, care a fost lepădat în ochii conducătorilor religioși ai comunității lui Izrael. Jertfa Sa a avut pentru ei un miros urît al morții, întocmai ca mirosul, când un taur mort este ars, și deaceea a fost osândit la moarte de către ei ca un răufăcător nelegiuit, care nu aparține lagărului poporului lui Dumnezeu. Prin această ocară și prin aceste suferințe s'a dovedit neprihănirea Sa în fața lui Dumnezeu, prin faptul că au servit încercării, dacă Diavolul din cauza suferințelor, pe cari Dumnezeu le-a permis pentru El prin ceata Diavolului, Il va putea îndemna la răsvrătire împotriva lui Dumnezeu. Insă tocmai așa după cum grăsimea din belșug și organele interne ale jertfei de ispășire au fost arse pe altar și au fost primite de Dumnezeu, în timp ce trupul mort a ars înafară de lagăr, tot așa a fost Isus înlăuntrul Său credincios lui Dumnezeu, în timp ce a suferit toată ocara, insulta și suferințele chiar până la moarte. Dela Iordan până la Golgota a ieșit dela El ca jertfă în mijlocul focului de pe altar un miros dulce, liniștitor, plăcut, mirosul jertfei adusă lui Dumnezeu.

31 Că jertfa ispășitoare de păcate a lui Isus a fost prezentată lui Dumnezeu cu succes și i-a fost plăcută, este preumbrit prin aceea, ce a urmat în chip ca lucrul următor și anume prn jertfa „berbecelui pentru arderea de tot", pe care a oferit-o Aaron, marele preot. „A junghiat apoi arderea de tot. Fiii lui Aaron i-au adus sângele la el, și el l-a stropit pe altar dejurîmprejur. L-au adus și arderea de tot tăiată în bucăți, cu cap cu tot, și le-a ars pe altar. A spălat măruntaiele și picioarele, și le-a ars pe altar, deasupra arderii de tot. (Lev. 9:12-14). Această jertfă a fost oferită în legătură cu jertfa de ispășire pentru Aaron și casa sa, și anume în continuare la aceasta. Ea a confirmat, că Dumnezeu a primit cu totul jertfa de ispășire, întocmai ca în cazul berbecelui pentru

*) Vezi „Impăcare pentru lumea nouă", „The Watchtower" din 15 August și 1 Septembrie 1942.

28 Pentru cine a fost adus vițelul ca jertfă de ispășire? și cum a procedat cu această ocazie Aaron?

29 Ce reprezintă această procedare cu vițelul, mai cu seamă junghierea sa și întrebuințarea sângelui său?

30 Ce s'a preumbrit prin arderea grăsimii sale și a organelor sale de importanță vitală pe altar, în timp ce carnea sa etc. a fost arsă

31 Ce a preumbrit procedarea cu „berbecele pentru jertfa de ar-

ardere de tot, care a fost oferit în decursul instalării preoţimii aaronice. (Vezi alineatele 5-7). Ca mare preot Christos Isus s'a înălţat cu valoarea jertfei Sale de ispăşire omeneşti în cer şi a oferit-o în prezenţa personală a lui Dumnezeu, a lui Iehova, şi Dumnezeu a manifestat primirea sa în mod deslusit prin aceea, că a turnat spiritul Său sfânt asupra urmaşilor credincioşi ai lui Isus pentru a-i face subpreoţi. (Fapte 2:22-36). Aceştia dobândesc vieaţă spirituală în cer.

BINECUVÂNTĂRI PENTRU OMENIREA NEPREOŢEASCĂ

32 Ca lucru următor în şirul procedărilor în ziua aceea a urmat în pustia muntelui Sinai jertfa de ispăşire care a fost adusă prin preoţii puşi în slujbă pentru seminţiile nepreoţeşti ale lui Izrael. Ţapul lor a fost junghiat prin Aaron ca marele preot potrivit pentru aceasta. „In urmă, a adus jertfa pentru popor. A luat ţapul pentru jertfa de ispăşire a poporului, l-a junghiat, şi l-a adus jertfă de ispăşire, ca şi pe cea dintâi jertfă (viţelul pentru jertfa de ispăşire a Leviţilor). A adus apoi arderea de tot (un viţel şi un miel), şi a jertfit-o, după rânduelile aşezate (pentru preoţi). A adus şi jertfa de mâncare, a umplut un pumn din ea, şi a ars-o pe altar, afară de arderea de tot de dimineaţă". (Lev. 9:15-17). Această jertfă de ispăşire a fost hotărîtă pentru păcatele seminţiilor lui Izrael înafară de seminţia lui Levi. Prin urmare lagărul lui Izrael a reprezentat pe toţi aceia din omenire, cari sunt înafară de „preoţimea regală" a lui Dumnezeu, dar prin credinţă şi ascultare se vor folosi de jertfa de răscumpărare a lui Isus. Lagărul reprezintă prin urmare pe aceia din neamul omenesc, cari cu ajutorul jertfei de răscumpărare a lui Christos şi a împărăţiei Sale de o mie de ani vor fi aduşi în armonie cu Iehova Dumneztu şi prin aceasta dobândesc vieaţă veşnică pe pământul schimbat în raiu.

33 Intocmai după cum jertfa de ispăşire pentru popor a urmat după cea a lui Aaron şi a casei sale, tot aşa toţi credincioşii din omenire, cari stau înafară „preoţimii regale", vor fi binecuvântaţi cu binefacerile jertfei de ispăşire a lui Christos, după ce membri preoţimii Sale vor fi primit astfel de binefaceri. Membrii preoţimii primesc binecuvântările împăcării acuma, în decursul acestui timp dela Rusalii până către sfârşitul acestei lumi în Armaghedon; deoarece pe baza credinţei lor în sângele lui Isus şi în valoarea sa Dumnezeu îi îndreptăţeşte acum la vieaţă. Dar binecuvântările unei singure jertfe pentru păcate nu sunt mărginite de a-i face numai pe ei potriviţi pentru preoţimea regală, ci oameni credincioşi beneficiază de efectele binefăcătoare după aceea, în timpul celor o mie de ani, când Christos Isus domneşte ca Regele şi Preotul lui Dumnezeu. Aceasta arată timpul după războiul Armaghedonului, când pământul este eliberat de organizaţia nelegiuită a lui Satan şi calea pentru domnia neturburată a lui Christos peste oameni este liberă.

34 Jertfa de ardere de tot, a poporului, compusă dintr'un viţel tânăr şi un miel, a descoperit că Iehova a primit jertfa de păcat pentru popor. Manifestarea publică despre aceea, că Dumnezeu a primit jertfa mai mare de păcat pentru omenire, se va da în împlinirea chipului în curând, adică după Armaghedon. Pentru a întări mărturia pentru primirea la Dumnezeu, la aceasta s'a adăugat o jertfă de mâncare sau o jertfă de grâne, din care Aaron, împreună cu jertfele de animale, a umplut un pumn din ea şi a ars-o pe altar. Aceasta reprezintă, că jertfa pentru păcat aduce fructe sau arată rezultate bine primite cari servesc poporului de hrană susţinătoare de vieaţă. Toţi oamenii, cari dobândesc vieaţă veşnică pe pământ în lumea nouă a dreptăţii, îşi exercită credinţa în aceea, că Dumnezeu a primit jertfa pentru păcat a Fiului Său iubit, şi au parte la binecuvântările preţioase ale vieţii, întocmai cum are parte de ele biserica subpreoţilor. Apostolul Ioan arată, că astfel de binecuvântări vor fi făcute uşor de primit de oamenii, cari câştigă vieaţă pământească în lumea nouă, când scrie către biserică: „Dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Christos, Cel neprihănit. El este jertfa de ispăşire pentru păcatele noastre; şi nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale intregei lumi" (1 Ioan 2:1, 2).

35 In legătură cu marea jertfă pentru păcat, prin care omenirea primeşte binecuvântări vecinice, a trebuit să se arate un alt fapt. Acest fapt a fost preumbrit prin ultimele jertfe de animale, pe cari le-a junghiat mai marele preot Aaron. Acestea au fost aşa numitele „jertfe de pace". Alţii preferă să o numească „jertfă de mulţămire", şi alţii mai curând „jertfă de răsplătire". O jertfă de pace a putut fi adusă ca exprimare a mulţumirii. A trebuit să fie „o jertfă mistuită de foc, de un miros plăcut Domnului" (Lev. 7:11-15; 3:1-5). Mulţumirea este o răsplătire cuvenită sau o recunoştinţă faţă de Dumnezeu Domnul pentru binele ce durează veşnic, care se trage din jertfa pentru păcat; şi jertfa de pace a mărturisit, că lui Dumnezeu I S'a dat mulţumire, pentrucă prin jertfa pentru păcat a lui Christos Isus a adus pe păcătos în starea de pace cu El şi în situaţie de legătură cu El care este propăşitoare pentru spirit.

36 In conformitate, marele preot Aaron a păşit acum, când jertfa de ispăşire şi arderea de tot au fost aduse, la jertfele de pace. „A junghiat apoi taurul şi berbecele ca jertfă de mulţumire pentru popor. Fiii lui Aaron au adus sângele la el, şi el l-a stropit pe altar de jur împrejur. I-au adus apoi grăsimea taurului şi a berbecelui, coada, grăsimea care acopere măruntaiele, rărunchii, şi prapurul ficatului; au pus grăsimile acestea deasupra piepturilor (taurului şi berbecelui), şi el a ars grăsimile pe altar. Aaron a legănat într'o parte şi într'alta, ca dar legănat înaintea Domnului, piepturile şi spata dreaptă, cum poruncise lui Moise Domnul". (Lev. 9:18-21).

(continuare în pag. 66)

32 Ce s'a jertfit apoi pentru copiii lui Izrael? şi pe cine reprezintă ei prin urmare?

33 Ce este preumbrit prin faptul, că jertfa pentru păcat pentru Aaron şi casa sa a fost adusă mai întâi şi jertfa de ispăşire pentru popor s'a adus după aceea?

34 Ce reprezintă aducerea jertfei de ardere de tot a poporului şi a jertfei sale de grâne?

35 Pentruce a fost numită aşa jertfa de pace?

36 Cum a procedat Aaron cu animalele jertfei de pace?

Aprobat de cenzura centrală a presei

Tipografia „STANDARD GRAPHICA — MARVAN" — Bucureşti — Bd. Principele Mircea 10 — Telefon 3.72.46